

CALVINIST + CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

APRIL 9, 1965 — No. 692 — 20th YEAR OF PUBLICATION

De Vrijdag, die goed is

In de Rooms Katholieke kathedraal van Turijn (Italië) bewaart men een kostbaar relikwie: de Holy Shroud. Dit zou het kleed moeten zijn, waarin het lichaam van Christus gewikkeld was, nadat Jozef van Arimathea het van het kruis had genomen. Men zegt, dat de indrukken van het lichaam van de Heiland nog op dit kleed te zien zijn.

Voor jaren is dit relikwie met de nodige zorg bewaard. Maar niemand heeft ooit vermoed, dat het nog eens als bewijs zou dienen om de dood en de opstanding van Jezus te "verklaren". Dank zij de wetenschap zijn wij er echter nu achter. Waar achter? Wij zijn er nu achter gekomen, dat in feite Jezus niet aan het kruis gestorven is, en dat hij ook in feite niet is opgestaan.

Een dokter in een Londens ziekenhuis is tot de conclusie gekomen, dat de Heiland aan het kruis in een coma is geweest. De omstanders meenden, dat Hij dood was en hebben Hem daarom begraven. Maar Hij was niet dood, hij was alleen maar bewusteloos, zoals iemand bijvoorbeeld in de stoel van een tandarts in zwijm kan vallen. Uit deze coma zou Jezus echter zijn ontwaakt, en dit ontwaken heeft men eeuwenlang voor de opstanding gehouden.

Hoe die dokter tot die veronderstelling kwam? Wel, dat is eigenlijk heel simpel. Een dood lichaam heeft geen bloeddruk meer en daarom was het onmogelijk, dat nieuw bloed van de wonden op het kleed zou zijn gevloeid. De bloedvlekken op de Holy Shroud verraden, dat Jezus op dat moment niet gestorven was.

Dat die soldaat Jezus met een speer doorstak en dat er bloed en water uit Zijn zijde liep, en dat het graf verzegeld was met een soldatenwacht ervoor, och, dat zijn dingen, die blijkbaar weinig ter zake doen. Er wordt ook geen poging gedaan om na te gaan of de Holy Shroud inderdaad wel het kleed was, dat voor het lichaam van Christus is gebruikt. Want daar gaat het allemaal niet om. Het gaat er om, dat de mensen geloven zullen, dat Jezus toen niet gestorven is en dat Zijn opstanding maar een kunstig verzonnen verhaal is. Het gaat er om, dat het christelijk geloof onaannemelijk wordt gemaakt. Dat zit in de lucht en het waait u van alle kanten tegen.

Wat die Londsense dokter in feite wilde beweren is, dat de wetenschap het christelijk geloof overvleugelt. Intelligente mensen bekijken die dingen tegenwoordig anders.

Het is aanstonds duidelijk, dat hier het hart van ons christelijk geloof wordt aangetast. Indien de Londense dokter gelijk heeft, dat is: indien Christus niet is gestorven aan het kruis en opgestaan op die zondagmorgen, dan kunt u gerust een streep halen door heel uw levensbeschouwing. Lees er 1 Cor. 15 maar op na. Als het waar is, dat Jezus alleen maar in een coma geweest is, dan is onze gehele godsdienst nonsens. Dan kunnen wij wel religieus zijn en religieus doen, maar dan liggen wij nog precies zo in onze zonden (als dat dan tenminste nog waar is). Troost dan elkaar maar niet meer, want dat is dan fantasie en huichelarij. Dan is Christus hoogstens een voorbeeldig mens geweest, wiens hoge moraal wij misschien als doel willen nastreven. Maar dan geldt dit alleen maar zolang wij hier op aarde leven. En als dit zo is, zegt Paulus, als wij alleen maar in dit leven op Christus hopen, dan zijn wij de ellendigste van alle mensen.

Dit is de ene kant van de zaak.

* * *

Natuurlijk heeft men de Londsense dokter weersproken.

Van de zijde van de United Church, van de Anglican Church, van de Presbyterian Church en van de Rooms Katholieke Kerk heeft men geprotesteerd tegen een dergelijke voorstelling van zaken. En niemand van ons zou aarzelen om zulk een protest te ondersteunen.

Als het daarmee maar klaar was.

Maar daarmee is er geen zaak afgedaan.

Het gaat er niet om, of de bewering van die Londense dokter kan worden weerlegd. Dan zou het alleen maar een kwestie van scherpzinnigheid of wetenschappelijk onderzoek zijn, om uit te vinden wie gelijk heeft.

Het is ten diepste het verschil tussen geloof en ongeloof. Op talloze plaatsen levert de Schrift het bewijs, dat de Heiland gestorven is, dat het Lam is geslacht. Het is echter niet alleen de vraag of wij het feit van de werkelijke dood van Jezus geloven, maar veel meer nog of wij onszelf kunnen verliezen in de betekenis van die dood.

Niet door de coma, maar door de dóód van de Heiland is het voorhangsel van de tempel van boven naar beneden gescheurd. Men moet zich dit maar eens even voorstellen. Dat voorhangsel betekende voor de Jood heel wat. Het betekende zoveel, dat de mens gescheiden was van God. Achter dat voorhangsel woonde God, waar niemand dan de priester kon komen. En daar stond achter dat voorhangsel ook de gouden kandelaar. Daar, bij God, was het licht. Maar het was ontoegankelijk.

Dit had niet alleen betekenis voor de Joden van die dagen. Dit zegt ons eveneens veel. Van onszelf leven wij zonder God. Van onszelf kunnen wij geen gemeenschap met Hem hebben. En ook niet met elkaar.

Zonder Hem leven wij allemaal in de donkerte. Wat is erger voor een mens, dan dat hij God in zijn leven kwijt is? Wie kent niet de momenten, dat het zo angstig donker kan zijn in zijn leven? Dan bots je tegen die onbegrijpelijke vragen op, waarom je al die ervaringen in je eigen leven en om je heen moet opdoen. En in die donkerte bots je ook tegen anderen op. Dan kunnen anderen je grieven en pijn doen. Dat voorhangsel betekende heel wat voor de Joden. En het betekende heel wat voor ons.

Maar toen de Heiland stierf, heeft God dat voorhangsel verscheurd. Dat ging maar niet van beneden naar boven, maar van boven naar beneden. God heeft het verscheurd. Hij heeft, niet door een coma, maar door de dóód van Zijn Zoon, de toegang tot Hem geopend. En daardoor voor ons ook de toegang tot elkaar.

Maar toen ging er meer open. ". . . de aarde beefde, en de rotsen scheurden, de graven gingen open, en vele lichamen der ontslapen heiligen (gelovigen) werden opgewekt."

De dood (niet de coma) van die Ene betekent het leven voor velen.

Als het schijndood geweest is, is dit alles ook maar schijn.

Dit is maar niet een wijze van spreken, dit is een kwestie van gelóóf. ". . . Neem, eet, gedenk, EN GELOOF, dat het lichaam van onze Heer Jezus Christus verbroken is tot een volkomen verzoening van al onze zonden."

Waarom zijn wij vaak zo negatief door te zeggen, dat er in het leven [illegible] overblijfselen zijn van het scheppingswerk Gods? Waarom zeggen wij het niet meer positief, dat door het sterven van Jezus de mensen weer gemeenschap met God en dáárom gemeenschap met elkaar kunnen hebben? En waarom zeggen wij niet meer positief, dat door het sterven van Jezus het leven uit de aarde weer opbloeien kan? Met andere woorden: zijn wij als christenen misschien aanleiding, dat iemand zoals die Londense dokter tot dergelijke zonderlinge conclusies komen kan? Het verhaal is bekend van die Boeddhistische priester, die zei, dat hij wel graag in het Christendom zou willen geloven, als hij maar in het leven van de christenen de Christus zou kunnen vinden.

Dit is de andere kant van de zaak.

Maar het is de moeilijke kant. Want het is niet zo gemakkelijk hoor. Positief te spreken over de dood van de Heiland gaat nog wel, maar positief te beleven, dat door zijn dood wij nu leven mogen, dat is voor ons vaak zo moeilijk. Echt te beleven, dat de dood in ons geen macht meer heeft. Echt te beleven, dat de scheiding tussen God en ons is weggenomen en wij nu in gemeenschap met Hem leven. En dus ook met elkaar. Echt te ervaren, dat de aarde nu geen begraafplaats meer voor ons is, maar dat de bloemen, die wij straks weer zien ontluiken in onze backyard, en dat het werk, dat wij dagelijks doen hun oorsprong vinden in dat sterven van Jezus, dat is zo moeilijk.

En toch, dit is Goede Vrijdag. Dit maakt die Vrijdag goed. Anders komen wij niet verder dan het "Wir setzen uns mit Tränen nieder".

Maar God zelf heeft het voorhangsel weggescheurd: "Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de HERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol." Omdat Christus op Golgotha gestórven is.

D.F.

Golgotha

O God, wij zien het huiv'rend aan,
hoe Hij, ruw op de grond gesmeten,
van al Zijn klederen ontdaan,
over de balk wordt uitgemeten
en horen, hoe de hamers slaan . . .

Nu heffen zij, voor aller ogen,
het kruis hóóg op Calvarie's top . . . .
En voor Zijn smarten onbewogen
steken zij wild hun vuisten op,
ruw spottend met Zijn onvermogen.

En sidderend ervaren wij
d' ontzagb're grootheid van Zijn strijden,
als 't aak'lig duister valt en Hij
roept in Zijn hels benauwend lijden:
"Mijn God, Mijn God, waarom verlaat Gij mij?"
Dan welt in ons de bange klacht:
"Heer, moet Gij dan zó zeer getreden?"
— En 't antwoord klinkt in volle kracht:
"Ik heb de gramme strijd gestreden
voor uwe schuld . . . en heb volbracht."

En als het fel bewogen riet
buigen wij neer in schroomvol zwijgen.
Hij spreekt het uit, dat 't is geschied
en 't moede hoofd gaat stervend nijgen . . . .
— Wij zien het, God, maar wij doorgronden 't niet.

C. Speijer

HET SCHIPHOL VAN DE TOEKOMST

Een overzicht van de bouwput voor de 700 meter lange tunnel, welke in de toekomst de rijksweg van Amsterdam naar Den Haag onder een deel van Schiphol zal voeren. Op de achergrond is een reeds gereedgekomen deel van deze tunnel zichtbaar.

De zorg voor de Geesteszieke

SALEM

CHRISTIAN SANITARIUM ASSOCIATION INC.

Op zaterdag 27 maart j.l. hield de nu in onze kringen welbekende vereniging "Salem" haar vierde jaarvergadering in de Second Chr. Ref. Church aan de Albion Road te Toronto. Hoewel deze vergadering niet zo druk bezocht was als in voorgaande jaren, hadden niettemin de verslagen en de discussie over deze verslagen, een toon van dankbaarheid. Overduidelijk bleek dat "Salem" in een betrekkelijk kort bestaan er in geslaagd is de gedachte te verlevendigen, dat onze mensen ook de roeping hebben om de barmhartigheid van Christus te betonen ten aanzien van hun door geesteszieke gekwelde medemens.

De vergadering werd geleid door de voorzitter der vereniging Dr. A. Vandermaas van St. Catharines. Tot de huishoudelijke zaken, welke voor de pauze behandeld werden, behoorden o.a. het verslag van de secretaris, Rev. J. Van Harmelen, en het verslag van de penningmeester, Mr. H. Pel. Uit het secretarisverslag kan genoemd worden de aankoop van een 100-acre farm te Brampton, waarop men zo mogelijk in 1967 hoopt te beginnen met de bouw van een verzorgings-inrichting voor geesteszieken; de instelling van een "planning-committee", welke deze bouw moet voorbereiden; de stichting van een Salem Foundation en de instelling van een Salem-zondag, welke beiden bedoelen extra-fondsen te verkrijgen voor de bouw en exploitatie van de nieuwe inrichting. Uit het verslag van de penningmeester bleek dat het kapitaal der vereniging gegroeid is tot $56,612.59, hetwelk voornamelijk belegd is in de aangekochte "Brampton-farm". De groei van dit kapitaal is voor een goed deel te danken aan de diaconale collecten en voor een kleiner deel aan de contributies van de kleine 1000 leden, die de vereniging telt.

Tal van interessante bijzonderheden waren er verder in de toespraak van de voorzitter, welke hieronder in zijn geheel gepubliceerd wordt.

Bij de verkiezingen voor de "Board of Trustees" werden de heren Dr. A. Vandermaas, J. F. Gehrels en H. Pel herkozen en in de vacature ontstaan door het aftreden van Mr. A. E. Tigchelaar werd de heer D. J. Van Beilen gekozen.

Na de pauze werd het woord gevoerd door Rev. Dr. Morris Flint, Director of Chaplaincy in Reform Institutions. Dr. Flint werd voorgesteld en ingeleid door Rev. J. van Harmelen en hield een toespraak over "The responsibility of the Christian Church to the mentally disturbed". In deze rede wees de spreker er op dat genezing niet komt van de priester of de medicijnman, zoals in het verleden, of van de moderne geneeskunde in het heden, maar dat Jezus de brenger is van het ware leven en dus de genezing van het leven. De Christen moet de overbrenger

(Vervolg op pag. 5)

Mannenpraat

•

VERSCHUIVINGEN

Men krijgt vanuit het Verre Westen (waarmee in Nederland Canada bedoeld wordt) van het kerkelijk leven in Nederland nu niet bepaald de indruk dat het rustig en vredig geleefd wordt. Wie zich met Ds. C. G. van Teilingen zet tot het opmaken van een "Tussentijdse Balans", en even met Prof. Zuidema stil staat "Op de Tweesprong?" en met Prof. K. Dijk let op een veronderstelde "Koerswijziging in onze Kerken?" krijgt veeleer de indruk, dat er in de kerk van het oude vaderland nogal het een en ander aan de hand is.

Op zichzelf behoeft dat in het geheel niet te verontrusten. Men kan zich moeilijk een kerk denken **waar nooit iets aan de** hand is, waar alles rustig en vredig verloopt. Als dat zo zou zijn, dan eerst zou men met recht voor de **toekomst van die kerk bevreesd** kunnen zijn, dacht ik. Want het is ook mogelijk dat er een valse gerustheid ontstaat, en dat men de **vrede lief** heeft en tracht te bewaren tot elke prijs. Maar evenals die gerustheid is die vrede dan ook vals. Als het in het leven der kerk zo wordt, dat men nergens meer warm voor wordt en in 't geweer komt, dat men alles maar over zich heen laat komen, zonder tot verzet geprikkeld te worden, zullen we moeilijk meer van een strijdende kerk kunnen spreken. Als er dus hier en daar dingen besproken worden waaròver men van mening verschilt, behoeft dat direct niet tot ongerustheid te leiden. Men kan het zelfs als een teken van gezondheid beschouwen, als een bewijs van actief geestelijk leven. Als paraatheid om, zodra men ziet dat de waarheden der Schrift in gevaar komen, zich met alle krachten inspant tot verdediging en handhaving van die waarheden. Als zodanig hebben wij Calvinisten (om dat niet meer populaire woord ook nog eens te gebruiken) geen slechte naam. Wij zijn er om zo te zeggen als de kippen bij om zodra wij iets ontdekken dat niet in overenstemming is met de gangbare opvattingen te wapen te snellen, ter verdediging van het oude en het vertrouwde.

Daarom zijn er onder ons vaak levendige en soms scherpe discussies aan de gang over allerlei echte of vermeende verschillen in opvatting. Dat debatteren zit ons een beetje in het bloed, dat hebben we van huis uit meegekregen. En zolang als het binnen bepaalde grenzen blijft is er niets op tegen. We kunnen het zelfs toejuichen. Laten we maar laten zien dat er nog wat leven in de brouwerij is. En dat we in staat zijn ergens een mening over te hebben, en die ook willen verdedigen. En misschien zijn we dan wel eens wat heftig en vallen soms dan wel eens wat uit de toon, maar dit lijkt me toch beter dan alles maar over zich heen te laten gaan en nooit eens op te komen voor de eigen gevormde mening. Onverschillig of die mening dan juist is of niet.

En nu geloof ik, dat we er goed aan doen om voorlopig nog zo te denken over de discussies die in Nederland in kerkelijke kringen aan de gang zijn. Natuurlijk heb ik er geen bezwaar tegen om een bepaald standpunt over te nemen voor zichzelf en het daarmee eens te zijn. Maar ik geloof niet dat het goed is om direct te spreken van verval, of afval, of verwatering en welke woorden er ook maar zijn in dat verband. Ik beschuldig hier niemand, maar men hoort zoiets wel eens en dan wordt de indruk gewekt dat het met de kerk in Nederland snel achteruit gaat. Ik meen dat men met deze dingen voorzichtig moet zijn, en ons meer moeten herinneren het woord dat Jezus eens sprak als antwoord op de vraag of het weinigen zijn die behouden worden: "Strijd om in te gaan door de enge poort". Het komt dus op persoonlijke strijd aan. En niet zozeer op wat wij denken van medestrijders.

Dat het inderdaad wel eens moeilijk kan worden om rustig en vertrouwd te blijven bij het zien van de grote vragen die in Nederland aan de orde gesteld worden, geef ik graag toe.

Mr. T. Schinkel gaf daar in zijn jongste Mannenpraatje ook min of meer blijk van toen hij het had over het loswrikken van stenen, in het hechte gebouw van de betrouwbaarheid en de onfeilbaarheid van de Heilige Schrift. In verband daarmee kan er wel eens een zekere ongerustheid zich meester maken van ons hart. Allerlei dingen die vroeger met klem verdedigd werden, en waarvoor we in actie kwamen, worden (voor ons gevoel althans) als niet meer gangbare munt uit de circulatie verwijderd. De zaak Geerkerken b.v. is in Nederland de laatste tijd nogal in het geding. En het standpunt dat in 1926 werd ingenomen is naar wat ik er van gelezen heb door velen verlaten. En zo is er meer rondom de eerste hoofdstukken van Genesis, dat nu door velen anders wordt gezien dan toen wij nog in Nederland waren. Opvattingen over huwelijk en gezin, en over verantwoordelijke gezinsvorming die wij er vroeger op na hielden, blijken nu hopeloos ouderwets te zijn. De Wereldraad van Kerken is ook in heftige bespreking. En het kan voorkomen dat aan één Avondmaalstafel twee mensen zitten waarvan de één gloeiend tegen, en de ander vurig voor het lidmaatschap van de Wereldraad van Kerken is. Neen, het valt heus niet mee om al de voor's en al de tegen's tegen elkaar af te wegen, om er tenslotte voor zichzelf een keuze uit te doen.

Zo blijkt er veel te zijn, wat vroeger voor vast en bondig werd gehouden, waarachter we nu, mede onder de invloed van al die besprekingen geneigd zijn, een vraagteken te zetten. Ik geloof echter dat het goed is om tegenover wat vroeger aanvaard werd ook kritisch te staan, en niet te denken dat toen alles goed was. Dat betekent nu ook weer niet dat we direct maar mee moeten stappen in de richting die velen willen inslaan. We moeten zelf ook blijven studeren en zelf onderzoeken, in de bijbel zelf, en in wat er over geschreven wordt. En vooral ook moeten we elkaar vasthouden. Want ik geloof dat dan inderdaad Satan zijn doel bereikt zou hebben, als al die verschillen in opvatting zouden leiden tot een nieuwe breuk in de Kerk van Christus. Want dan zou hij inderdaad als de lachende derde zich van het strijdtoneel verwijderen, als er door strijd voor meer eenheid, meer verdeeldheid zou komen. Wat daarom bovenal nodig is, is het aanhoudend gebed van alle leden der kerk om het licht van Gods Geest, opdat die de zozeer gewenste klaarheid brengt die de kerk nodig heeft. De kerk wordt genoemd ons aller Moeder, Nu, het moet wel niet moeilijk zijn om daarvoor te bidden.

Eens zullen alle raadselen worden opgelost en zal de strijd gestreden zijn. Als wij dan maar het geloof behouden hebben.

C. Overgaauw.

(Alle inzendingen voor deze rubriek aan: T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.

Vreugde

ik zou van blijdschap
een klarinet willen zijn
een diepe fagot
van ontzag

ik zou
tomeloos willen draven
een hinde
tokkelend over de aarde

een carillon
zou ik willen zijn
een octaaf duiven
wirwar over de stad

mijn handen mijn occarino
mijn voeten hindelopen
mijn hart mijn naftali

en al de klanken van mijn vreugde
uitstrooien in het licht
een luisterrijke fontein
een welluidende waterval

o overvloed van leven
bron van geluk
geloofd zij God
met diepe teugen

Jaap Zijlstra

EEN KLEINE GROEP IN EEN GROOT LAND

In de herfst van 1964 vierde de Christian Reformed Church van Houston, B.C., haar 25-jarig bestaan. Zulk een feit is door meer immigrantenkerken herdacht, maar het mag voor de groep in Houston toch wel even aan de vergetelheid worden onttrokken.

Houston is in vergelijking met vele steden maar klein. Maar daarom ontbreekt het niet aan leven en activiteit. De foto toont ons het kerkgebouw (1), de christelijke school (2) en de pastorie (3). Tussen de kerk en de school zijn nieuwe straten geprojecteerd, waarlangs in de toekomst huizen zullen worden gebouwd.

Houston houdt dus rekening met de toekomst, En de Chr. Ref. Church daar doet dit eveneens. Onder meer heeft men verleden jaar onder leiding van zijn actieve predikant, Rev. S. Vis, een Vacation Bible School gehouden, die goed werd bezocht.

Watch them grow!

PRINS EREDOCTOR VAN VRIJE UNIVERSITEIT

De Senaat der Vrije Universiteit heeft besloten bij de viering van het zeventiende lustrum der universiteit op 20 oktober aanstaande eredoctoraten uit te reiken aan: Z.K.H. de Prins der Nederlanden in de faculteit der Economische Wetenschappen, op grond van zijn uitstekende verdiensten, verworven voor de Nederlandse Volkshuishouding, met name door de bevordering der Internationale Economische Betrekkingen.

Ook wordt een eredoctoraat verleend aan de heer C. Rijnsdorp, op grond van zijn uitstekende verdiensten op het gebied van de letterkunde, waarbij met name gedacht is aan wat hij heeft gedaan voor een verantwoorde voorlichting aan het Christelijk publiek in Nederland en aan de vorming op het gebied van de literatuur en, meer algemeen, op dat van de cultuur.

Aan minister-president E. Jonckheer van de Nederlandse Antillen wordt een ere-doctoraat verleend in de faculteit der rechtsgeleerdheid, op grond van zijn uitstekende politieke en bestuurlijke verdiensten, waarbij met name genoemd mogen worden de opbouw van een goed werkend bestuursapparaat na de in het statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden neergelegde autonomie en de bevordering van de samenwerking tussen de drie landen van het Koninkrijk.

Tenslotte worden eredoctoraten verleend aan prof. dr. Jacques Ellul, hoogleraar te Bordeaux en aan de heer Paul G. Hoffman, directeur van het Special United Nations Fund. —"TROUW"

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

"GOD HAAT LAFAARDS"

Belangrijke Winst voor The Committee for Justice and Liberty

"God haat lafaards," durfde Mr. Norris, districts vertegenwoordiger voor de Carpenters Union, te schrijven aan Mr. J. Verhoeff, die weigerde steun te verlenen aan Mr. Norris' socialistische vakbond. Wat een verdraaien van feiten, wat een vloek om dit zo maar voor de voeten te durven werpen. Vooral omdat het zomaar spottend werd geschreven, omdat Mr. Verhoeff wees op de eisen die God stelt voor ons maatschappelijk verkeer, de bond van Mr. Norris inbegrepen. Mr. Verhoeff van Vancouver verloor zijn betrekking omdat hij weigerde steun te verlenen aan de Carpenters Union. Weinig kon er in dit geval worden gedaan omdat de gebeurtenissen te gecompliceerd waren om een heldere zaak voor 't gerecht te kunnen brengen. De correspondentie tussen Mr. Verhoeff en Mr. Norris spreekt wel boekdelen als wij willen zien welke geest de Carpenters bond en soortgelijke organisaties bezielt. Zo schreef Mr. Norris onder andere: "Zodra u en de andere religieuze leidslieden met jullie wijsheid en begrip, het eens worden over hoe God's woord uitgelegd moet worden, is er wellicht kans dat onze minderheids (?!) vakbeweging getoond zal worden hoe te leven met de mannen en vrouwen van elk soort secte en overtuiging die tezamen onze organisatie vormen. Tot het zover is zullen we ons maar houden aan de regel dat niemand het recht zal hebben zijn godsdienstige overtuiging of politieke opinies gedurende onze "business' meetings naar voren te brengen."

Welk een verwarring als wij dit lezen, wat een dringende noodzaak voor een positief Christelijk getuigenis op het maatschappelijk terrein!

Er ligt nog erg veel werk voor ons.

Mr. Verhoeff was wel "in the news" in Vancouver; de dagbladen besteedden ruim aandacht aan het gebeuren, maar daar was de zaak mee af.

Een geheel ander verloop kunnen wij melden over drie mannen in Orangeville, Ont. In 1955 was Mr. Hoogendoorn van Orangeville de eerste werknemer van Greening Metal Products & Screening Equipment Company toen dit bedrijf zich in die plaats vestigde. Korte tijd later, in 1956, traden Mr. Arkema en Mr. Medemblik er ook in dienst.

Toen ettelijke jaren later, in 1962, de Steelworkers Union de vertegenwoordigingsrechten verkreeg, stelden de drie mannen de bedrijfsleiding onmiddellijk op de hoogte van hun bezwaren tegen het lid worden van, of het steunen via financiële bijdragen aan de Steelworkers. Ons Committee hielp hen bij het opstellen van een brief, welke gunstig ontvangen werd in die zin dat de collectieve arbeidsovereenkomst vrij bleef van bepalingen aangaande gedwongen lidmaatschap of betaling aan de socialistische bond. Ook het volgende jaar bleef het contract daar vrij van, nadat de mannen de bedrijfsleiding tijdens de onderhandelingen aan hun standpunt had herinnerd. Laat in 1964, twee maanden voor het contract afliep, stelde ons Committee weer een brief op welke door de mannen werd getekend en ingestuurd.

Ditmaal hielden de Steelworkers vast aan hun aloude, onchristelijke standpunt: onze bond ondersteunen, of de laan uit!

Op 17 maart 1965 werd de mannen medegedeeld dat zij maar hadden te kiezen, ondanks het feit dat zij reeds jarenlang, zich bewust van hun Bijbelse verantwoordelijkheid, steun hadden verleend aan de Christian Labour Association of Canada. Het antwoord op het ultimatum was voor geen tweeërlei uitlegging vatbaar, want op maandag 22 maart werden Mr. Arkema, Hoogendoorn en Medemblik medegedeeld dat hun werk was afgelopen, ze konden de volgende dag thuisblijven. Mr. Medemblik hoorde het pas toen het werk al was afgelopen: "Je hoeft morgen niet terug te komen". Dit alles gebeurde zonder dat de mensen zelfs maar een afschrift van de collectieve arbeidsovereenkomst in handen kregen.

Onmiddellijk nam Mr. Vandezande, vice president van de Foundation, contact op met functionarissen van de Steelworkers en de bedrijfsleiding. Na uren, wellicht dagen van reizen en praten werd slechts dit bereikt dat de leden van de plaatselijke afdeling van de Steelworkers voorgesteld zou worden de mannen te laten werken indien zij aan een liefdadigheidsinstelling zouden betalen. Dit voorstel verwierpen de leden, zodat aan het eind van de week nog niets was bereikt. Ook was nog steeds geen afschrift van de arbeidsovereenkomst overgelegd. Wel kregen wij de bewoording te horen van het bepaalde artikel waar het ontslag op gebaseerd was.

Onvertaald luidde dit artikel: "All employees shall as a condition of employment **within thirty (30) days of their employment** be required to execute an authorization for deduction of union dues . . ."

Dit klopte niet. De drie mannen werkten er al jaren, hoe konden zij dan binnen 30 dagen na aanvang van hun dienstbetrekking een verklaring tekenen om geld at te laten trekken? Het was al laat op de avond, zaterdag 27 maart toen dit ontdekt werd, en wij moesten tot maandag wachten voor dit met de lawyers kon worden besproken.

Na een grondige bespreking werd het besluit genomen het bedrijf te verzoeken het ontslag onmiddellijk ongedaan te maken en het achterstallig loon uit te betalen, terwijl de union werd verzocht een klacht in te dienen bij de bedrijfsleiding omdat de mannen ook naar de letter van de overeenkomst op onrechtmatige wijze waren ontslagen. Onze advocaten adviseerden bovendien om de zaak eventueel voor het hooggerechtshof te brengen.

Er kwam actie.

Binnen 24 uur kregen onze advocaten, Mr. B. J. MacKinnon, Q.C., en Mr. B. A. Kelsey een telefoontje van Mr. J. H. Osler, Q.C., vertegenwoordiger van de Steelworkers. Mr. Osler, tussen twee haakjes, is de advocaat die tesamen met Mr. David Lewis, u wel bekend, al het belangrijke werk voor de grote bonden zoals de Carpenters en de Steelworkers doet. Mr. Osler vroeg of we een paar dagen hadden, want we hadden een argument.

In die paar dagen verscheen het nieuws over de drie mannen niet slechts in de plaatselijke pers doch over het gehele land. De andere nieuwsdiensten maakten er ook melding van.

Laat in de middag op vrijdag 3 april 1965 belde Mr. Osler onze advocaten weer op, kort voor het verstrijken van de termijn van 4 dagen die onze advocaten gesteld hadden: IN OVERLEG MET DE BEDRIJFSLEIDING WAS BESLOTEN DAT DE DRIE MANNEN OP MAANDAG 6 APRIL WEER OP HET WERK WERDEN VERWACHT, ZONDER STEUN AAN DE STEELWORKERS BEHOEVEN TE GEVEN.

Welk een reden voor blijdschap en dankbaarheid. Waarschijnlijk is de kous hier nog niet mee af, zeker niet als wij denken aan de te verwachten houding van de andere werkers in de fabriek in Orangeville die van geen tolerantie willen weten, doch ook hier mogen wij vertrouwen dat de Here in de harten der mensen zal werken, omdat zij zullen zien dat dit werk van Hem is, en dit daarom zullen eerbiedigen.

Mr. Osler was helemaal niet zo blij, want volgens zijn zeggen willen wij terug naar de anarchie, waarop onze advocaat onmiddellijk antwoordde: "Democratie, Mr. Osler". Toch bewijst de uitdrukking die Mr. Osler gebruikte dat hij door heeft hoe ingrijpend onze ideeën zijn. En deze uitdrukking gebezigd doo reen groep geboren en getogen in Socialisme!

Vermeldenswaard is de reactie van de redacteuren van de grote bladen in Toronto, ze stonden verbaasd over het gebeurde, feliciteerden onmiddellijk met het "behaalde" succes. De redacteur van de Toronto Telegram zei zelfs: "You just beat the biggest union in Canada".

De volgende reactie van alle drie bladen was gelijk: "En nu betalen die mensen zeker helemaal niets," waarop ze een beetje beschaamd staan te kijken wanneer zij horen dat de mannen niet alleen jarenlang de CLAC steunen, doch bovendien een bedrag gelijk aan de Steelworkers dues aan een liefdadigheid geven. Ook het vorenstaande onderstreept weer het feit dat er heel wat zal moeten gebeuren voor men weet dat onze taak in dit leven niet een kwestie is van "Who beats who", doch van "dat wil de Here dat wij doen zullen".

Verdere ontwikkelingen in dit geval hopen wij zo spoedig mogelijk aan u door te geven. Ook kunnen wij zeggen dat binnen zeer korte tijd de verdere stappen in het geval van Mr. Van Manen, die nog steeds bij de Town of Weston werkt, genomen zullen worden, alsook dat onze andere werkzaamheden gestaag doorgang vinden. Het kost alleen zo erg veel tijd!

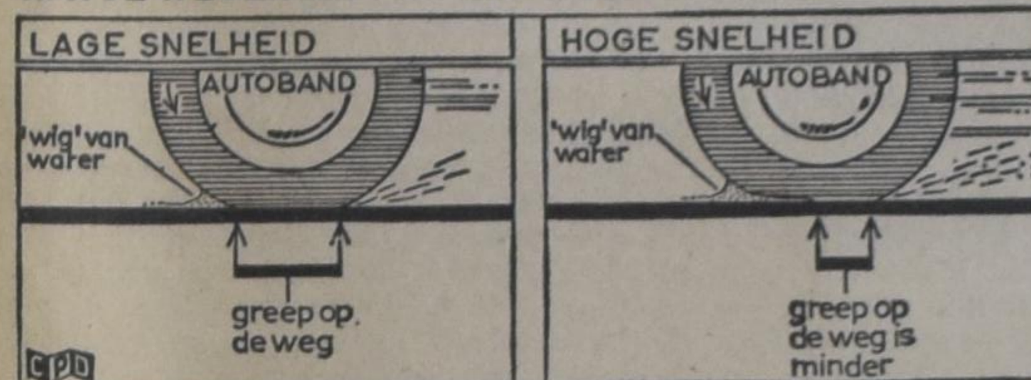
God heeft Zijn kinderen lief. Dat merken wij steeds weer, ook al zien wij het niet altijd, net als kinderen, even duidelijk.

Daarom mogen wij ook met de psalmist zeggen: "Ware het niet de Here, die met ons was . . .", dan was er nooit iets gebeurd, dan was er ook geen C.J.L. Foundation.

Want de kracht van ons streven ligt slechts in de laatste woorden van deze psalm: "Onze hulp is in de naam des Heren, die hemel en aarde gemaakt heeft".

C.J.L. Foundation,
The Committee for Justice and Liberty,
P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

NATTE WEGEN EN AUTOBANDEN

WAT GEBEURT ER ONDER EEN AUTOBAND?

Autobanden moeten een greep op het wegdek hebben wil de bestuurder het geheel onder controle houden. Er moet altijd een grote wrijving zijn tussen de band en het wegdek. Indien de weg vochtig is wordt deze noodzakelijke wrijving aanzienlijk minder. Dit vergroot de kans op ongelukken. Natte wegen zijn wat dit betreft gevaarlijker dan droge wegen. Wat is nu precies de oorzaak dat de auto minder greep op de weg heeft als de wegen nat zijn? Ingenieurs van het onderzoekingsinstituut van een bandenfabriek in Birmingham hebben uitgebreide onderzoekingen gedaan naar dit verschijnsel. In onze tekening geven wij overdreven weer wat er gebeurt onder de autobanden bij lage en hoge snelheid. Het water vormt bij hoge snelheden een soort 'wig' onder de band en het gevolg is dat de greep van de band op de weg aanzienlijk minder wordt. Het geheel speelt zich onzichtbaar af tussen het kontaktvlak band-weg. Het hangt van de snelheid, de hoeveelheid water en het vuil af of de autobanden tijdig voldoende water kunnen wegwerken. Bij een snelheid van ca. 60 mijl per uur heeft elke "grijppunt" van de autoband slechts 1/150 seconden om kontakt met de weg te maken. Versleten banden maken de omstandigheden aanzienlijk slechter. Het onderzoek wijst uit dat hoge snelheden bij natte wegen niet aan te bevelen zijn omdat de greep op de weg dan lager is als normaal.

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Velen onder U zijn lid van een vrouwenvereniging, of zoals men het hier noemt, van een Ladies' Aid of Ladies' Society. (Dit klinkt een beetje damesachtiger dan dat Hollandse vrouwenvereniging!) Nu is het niet mijn bedoeling om onder de Schemerlamp te gaan praten over het nut van verenigingen voor vrouwen. Hierover hebt U natuurlijk al lang een opinie gevormd en in mijn ervaring staat die meestal zo vast als een rots. Ik wil slechts Uw aandacht vestigen op een artikeltje in het januarinummer van "The Christian Woman", het blad voor Chr. Reformed Ladies' Societies in Canada.

Een C.C.-lezes, die tevens een trouw verenigingslid is, heeft me hierover geschreven. En ik kan er wel meteen bij vertellen, dat ze danig overstuur was, want het had op haar society wrijving en lelijke woorden veroorzaakt. Daar het een kwestie betreft, die niet alleen verenigingsleden maar vermoedelijk ook de rest van onze lezeressen interesseert, heb ik haar beloofd om het in deze kolommen aan de orde te stellen. Al vrees ik, dat Saskia daarmee voor de zoveelste maal haar hoofd op het guillotineblok legt...)

Nadat ik U zo verrukkelijk nieuwsgierig gemaakt heb, de titel van het artikel: "Women's World Day of Prayer", oftewel Vrouwen-Wereldgebedsdag, en de inhoud: "Kunnen wij daaraan deelnemen? Nee!" Ach, zo kort en krachtig werd het natuurlijk niet gezegd, maar het scheelde toch niet veel. Het bleek, dat de dames van de Northern Alberta League een commissie benoemd hadden om deze kwestie grondig te bestuderen. Op haar beurt had die commissie verscheidene predikanten in Alberta aangeschreven en hun mening gevraagd. De predikanten hadden stuk voor stuk "tegen" geadviseerd, waarna de League de verenigingen adviseerde om zich te onthouden van deelname aan de Wereldgbedsdag op 5 maart j.l. Het bestuur wil nu proberen contact op te nemen met de vrouwen van andere "Evangelical Churches" om zo te komen tot een eigen gebedsdag op 1 mei a.s. De dag, waarop — zoals men schrijft — "in so many parts of the world man is glorified".

Als ik me niet vergis, was er een jaar of vijf geleden al een predikant, die in Calvinist-Contact een beschouwing ten beste gaf over de vraag of onze vrouwen aan de Wereldgebedsdag mogen deelnemen. Ook hij kwam tot een keihard Neen. Hoe, dat weet ik niet meer, maar het was mede daarom, dat ik met volle aandacht kennis genomen heb van de argumenten, waarmee de predikanten in Alberta hun standpunt staven. Tussen haakjes: is het niet merkwaardig, dat we er steeds mannen bij slepen, zodra deze vraag gesteld wordt? Tenslotte is het toch zuiver een vrouwenzaak! Je zou haast gaan denken, dat wij niet in staat zijn om zelf te bepalen wat we als christenen kunnen en mogen doen. Naar mijn idee echter zou er heel wat ellende en verdeeldheid in de kerken der Reformatie achterwege zijn gebleven, wanneer de vrouwen minder volgzaam geweest waren en geweigerd hadden om zich te storen aan de haarkloverijen van hun mannen, theologisch geschoold of niet...

Nu haast ik me — voordat U een verkeerde indruk krijgt! — om U te verzekeren, dat de aangevoerde argumenten tegen deelname aan de Wereldgebedsdag beslist niet vallen onder het hoofd "haarkloverijen". Zo schreef Dominee No. 1: "In my opinion it should not be forgotten that usually the WWDP has been sponsored and promoted by the Women's Auxiliary of the World Council of Churches, which is dominated by modernism religiously and socialism politically-economically. The Chr. Reformed Church has refused to join this organization for religious reasons primarily.

I question then, whether it is wise for local groups of churches, or local church organizations to cooperate with their auxiliaries in what may seem to be innocent and even very worthy projects, especially when they involve religious exercises such as prayer service. Many of the people with whom you may be co-operating could very well be those who deny the basic tenets of the historic Christian faith, as taught in the Scriptures, and re-affirmed in the Protestant Reformation. How can you pray together in a real spiritual as well as physical way, when there is no unity and agreement on these basic and fundamental truths?"

Dominee No. 2 schreef: "True prayer is in the Name of Christ and their conception of Christ is entirely different from ours." U ziet, er is behoorlijk over de vraag gemediteerd en voor zover men uit het artikel kan nagaan, is de gedachte aan een aparte gebedsdag voortgekomen uit deze briefwisseling tussen de League en de predikanten.

Het zou wel aardig wezen om precies te weten hoeveel leden van de Federation in Canada het bovenomschreven standpunt delen. De moeilijkheid is: je kunt niet afgaan op het aantal societies, dat deelneemt. Om de simpele reden, dat dit bepaald wordt bij stemming, dus door de meerderheid der verenigingsleden. Aldoor nog aangenomen, dat er in elke Chr. Reformed Ladies' society genoeg belangstelling is voor de Wereldgebedsdag om deze tot een punt van bespreking te maken! En dan te bedenken, dat er societies zijn zoals die van onze C.C.-lezeres, die al jarenlang met vreugde en overgave hadden meegewerkt en nu door het artikel in "The Christian Women" gingen twijfelen of ze wel gereformeerd genoeg waren...

Laten we de aangevoerde argumenten even onder de loupe nemen. Inderdaad heeft de organisatie van de Wereldgebedsdag zijdelings betrekkingen met de Wereldraad van Kerken, waarvan de Chr. Reformed Church geen lid wenst te zijn. In ons land wordt de dag georganiseerd door de Women's Inter-Church Council of Canada, met hoofdkantoor te Toronto.

Het is ook een feit, dat vele van de vrouwen, die in deze Council samenwerken, afkomstig zijn uit kerken, waar men in onze ogen onvoldoende toezicht uitoefent op leer en leven. Uit z.g. volkskerken, zoals we die in Holland kenden in de gedaante van de Ned. Hervormde Kerk. De vraag is: moeten deze feiten ons weerhoudn om — hetzij als society of als enkeling — deel te nemen aan de Wereldgebedsdag?

Dominee No. 1 zegt ja, want je kunt niet samen bidden, als er geen geestelijke eenheid is en geen overeenstemming inzake, wat hij noemt, "basic and fundamental truths". Maar is die overeenstemming er niet? Voor zover mij bekend, hebben ook die andere kerken nog de grondwaarheden van het christelijk geloof, als b.v. kort samengevat in de Geloofsbelijdenis van Nicea. Dat ze minder strikt toekijken op de handhaving van hun belijdenis dan de Chr. Reformed Church, is tenslotte geheel voor hun verantwoording en komt hier m.i. nauwelijks in het geding. Er vraagt toch geen mens van ons om met deze kerken in één verband te gaan samenleven? Bovendien is het ook nog zo, dat de vrouwen, die aan de Wereldgebedsdag deelnemen, lang niet hun slechtst meelevende leden zijn. Het zijn de vrouwen met een open hart voor de noden van Kerk en wereld. Niet alleen bij ons, maar eveneens bij hen!

Het is een droeve werkelijkheid, dat er in enkele dezer Canadese kerken een aanzienlijk aantal mensen zit, voor wie de eigen belijdenis haar kracht verloren heeft. Inclusief het geloof in de Here Jezus en Zijn verzoenend sterven. Ik zal dit niet ontkennen en kan me dan ook goed voorstellen, dat een durende samenwerking met deze kerken, zoals in de Wereldraad, door andere christenen voor practisch-onmogelijk gehouden wordt. Maar laten we toch nooit vergeten, dat er in diezelfde kerken nog vele leden zijn, die wel geloven in de Here Jezus als hun Verlosser en de Zoon van God. U zult zulke gelovigen zelfs nog aantreffen in de United Church, die vooral in de laatste jaren bezig is om zich een angstwekkende reputatie op te bouwen. (Denk slechts aan de artikelen van de bekende — liever: beruchte — Rev. Goth, een man als een dwaallicht, die Canadese jongeren tot het heidendom leidt.)

Hoe men het ook wendt of keert: de deelnemende kerken tellen alle nog, God zij dank, echte christenen onder hun dak. Mensen, die hun heil zoeken bij de Here Jezus en Die gekruist. Mensen, met wie wij dus nauw verbonden zijn, of we dit nu in het dagelijkse leven tot uitdrukking kunnen brengen of niet. Christenen, met wij wij in onze Heer één zijn, alle verschillen in verbonds- en avondmaalsbeschouwingen ten spijt. Voor mij is hiermee de vraag van deelname aan de Wereldgebedsdag beantwoord: natuurlijk moet je daaraan meedoen

Op 364 dagen van het jaar houden we, noodgedwongen, rekening met de barricade, die blinde leiders en de waan van het modernisme hebben opgeworpen tussen ons en de gelovige vrouwen in andere kerken. Zouden we hun dan niet op de 365ste dag de hand reiken en eendrachtig met hen bidden voor de grote noden van onze tijd? En natuurlijk is er dan een geestelijke eenheid. Zij, die niet in Christus zijn, tellen toch niet mee? Op deze Gebedsdag niet en op elke andere dag in het leven van de Kerk onzes Heren ook niet. Al kunnen ze dan machtig veel "trouble" veroorzaken... Dit wordt — hoewel hij het niet zo bedoelt. — uitmuntend weergegeven door Dominee No. 1, als hij zegt: "Prayer basically presupposes christian unity and is an expression of it". En heeft de Heer niet Zelf gezegd: "Waar twee of drie in Mijn Naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden?"

"Ah," zegt Dominee No. 2, "dat is-et-em nu juist: jullie vergaderen daar niet in de Naam van onze Heer, want "their conception of Christ is entirely different from ours." Dat geldt, zie boven, voor sommige der deelnemende vrouwen, maar het is zeer zeker niet van pas op de opzet van de Wereldgebedsdag in zijn geheel. In de liturgie van 1965 komt het volgende gebed voor: "Let us pray for those who do not know Christ and the salvation He brings to all who believe in His Name at home and abroad." En even verder: "O Thou, who lovest us all and didst show Thy love for us in the gift of Thine only Son . . ." Kan het duidelijker, kan het bijbelser? Wanneer ik dit ergens hoor bidden, voel ik me er dadelijk thuis!

Met verbazing las ik daarom de waarschuwing van Dominee No. 1: "I would say, under no circumstances permit a compromise of the basic convictions which we as Reformed christians hold as being essential to salvation." Dit is nu, met recht, een "loos alarm". Verschiedene malen maakte ik met een groep vrouwen van de Chr. Reformed Church een Wereldgebedsdag mee. Maar nimmer werd daarbij van ons verlangd, dat we het op een accoordje zouden gooien met onze persoonlijke geloofsovertuiging. Bovendien: mocht dit onverhoopt eens gebeuren, dan lijkt het me toch heel wat flinker (en meer in de lijn van de Bijbel) om daartegen in een officieel schrijven protest aan te tekenen als om zonder meer het veld te ruimen. Wie wint er bij, als wij zwijgend onze plaatsen leeglaten? Inderdaad. Niet de Kerk, maar de vorst der duisternis.

We komen nu bij Dominee No. 3, die eerlijk zegt, dat hij een hekel heeft aan situaties, waarin wij ons gescheiden moeten houden van andere christenen. "But I believe that in some cases we simply must. The WWDP is one such case." Sorry, maar van dat laatste geloof ik eenvoudig geen steek. Het is waar, jammer genoeg, dat gereformeerde christenen zich dikwijls tot isolement gedwongen zien. Vanwege het gevaar, dat we anders lopen om meegesleurd te worden in een verkeerde richting. Een richting van de Heiland af. Maar dit gevaar heb ik niet kunnen ontdekken in het deelnemen van onze vrouwen aan dat wonderschone gebedsuur in de Lijdensweken. Totdat me dus zwart-op-wit de grote gevaren uitgespeld worden, die ons in dit geval tot isolement dwingen, ben ik zo vrij om deze uitspraak als ongegrond van de hand te wijzen.

Op 1 maart was het reeds de 79ste maal, dat de Wereldgebedsdag werd gehouden, door christenvrouwen van alle landen, kerken, rassen en talen. Verbonden in gebed waren zij, de een voor de ander en samen voor de noden van Kerk en wereld. Vanaf het ogenblik, dat deze dag op de eilanden in de Stille Oceaan begon, bewoog zich een onzichtbare gebedsgolf rond de aarde. Eén waren zij in God, die ons het gebed gaf als een weg tot Hem. Eén waren zij, niet in een vreemde god, maar in de Vader van onze Heer Jezus Christus. Deze wereldwijde gebedsdag voor vrouwen... wat een kostelijk bezit! Tenminste een uur per jaar mogen wij een glimp zien van wat we 's zondags, elk in de eigen kerk, belijden: ik geloof ene heilige, algemene, christelijke Kerk. Wie ons dit bezit ontnemen wil, laadt wel een enorme verantwoordelijkheid op zich...

Het behoeft geen nader betoog, dat mijn mening in deze kwestie vierkant staat tegenover die van de League en de predikanten in Alberta. Ik was diep teleurgesteld toen ik las, dat geen der aangeschreven eerwaarde heren zich uitgesproken had voor deelname. Wat een volslagen negatieve reactie! Was er bij deze groep geen predikant uit Nederland? Indien wel, dan wist hij, dat de meeste gereformeerde vrouwen dáár niet zullen ontbreken op de Wereldgebedsdag. Gereformeerde vrouwenverenigingen, gereformeerde vrouwen in afdelingen van de Ned. Christen Vrouwen Bond, alle nemen ze in groepsverband en met toewijding deel. Reeds vele jaren. En wie zal beweren, dat de argumenten die wij onder de loupe namen, in Nederland niet aangevoerd konden worden?

Voorts verwijs ik naar het stukje "De gemeente bidt" in het Centraal Weekblad der Gereformeerde Kerken van 27 febr. j.l.: "Deze vrouwen-wereldgebedsdag is wel eens genoemd het stille werk tegenover bruut geweld. De Heer zegene ook dit jaar deze keten van gebeden, waarin wij allen ons mogen inschakelen."

Het artikel van "The Christian Woman" is in geheel Canada gelezen en besproken. Ook door vrouwen van de Chr. Reformed Church, die al een leidende rol gespeeld hebben bij de organisatie van de Gebedsdag in hun woonplaats. Ik hoop van harte, dat zij, die in het verleden deelnamen, het toch ook ditmaal gedaan hebben! Dat we bij het contact met christenen van andere "stam" voorzichtig moeten zijn, toont de kerkgeschiedenis ons wel. Maar we kunnen die voorzichtigheid ook te ver drijven! En wat krijgen wat dan? Een ziekelijke neiging tot isolement, waarbij we onszelf al gauw op een voetstuk gaan stellen als "de kerk, die alles heeft en het alleen weet". Laten we onszelf niets wijs maken! Ook de Chr. Reformed Church heeft nog maar een gedeeltelijk inzicht in de rijkdommen van God's Woord. Ook zij kan leren van medechristenen en is nog ver verwijderd van het beeld, dat de Heiland ons schilderde van Zijn Kerk. De Kerk, om welker eenheid naar buiten Hij zo vurig bad, opdat de wereld in Hem zou geloven...

Ja, dit was het wat mij in het bewuste artikel zo opviel: de totale afwezigheid van heimwee naar de eenheid aller gelovigen. Zelfgenoegzaamheid sprak eruit en een overdreven angst om "besmet" te worden in een moment van contact met kerken, die niet zo zuiver-op-de-graat zijn als wij. Het is een houding, die me sterk doet denken aan de Farizeeërs in Jezus' tijd, en die ik in mijn Canadese jaren al bij diverse gelegenheden heb ontmoet. En kom nu alstublieft niet aandragen met de opmerking, dat deze League toch voorstelde om een aparte gebedsdag te houden met vrouwen van andere "Evangelical Churches". (Welke kerken zijn dat? De "Free Chr. Reformed" en de "Canadian Reformed Churches"?) Men kan daar, wat mij betreft, tien aparte gebedsdagen per jaar organiseren, maar de prachtige en hartverwarmende gedachte achter de Wereldgebedsdag zal men toch niet terugvinden. Hoe kan het anders? Al die gelovige vrouwen uit "onzuivere" kerken worden er dan toch buiten gehouden? Blijf bij ons vandaan, wij kunnen ons met jullie niet ophouden, zelfs één uur per jaar niet...

Hier wordt nu, met principieelklinkende woorden, de eenheid der Kerk nodeloos opgeofferd. Opgeofferd aan wat men ziet als De Waarheid. Maar een waarheid, die niet gekruid wordt met een intense belangstelling en liefde voor de broeders-in-de-Heer, is geen waarheid. Kortgeleden las ik hierover een artikel van Prof. Dr. D. Nauta, dat een onuitwisbare indruk op me maakte. Want hij zei in kristalklaar Nederlands, wat ik getracht had voor mezelf te formuleren: dat het on-schriftuurlijk is om te schermen met de tegenstelling waarheid-eenheid. Dat ook de eenheid aller gelovigen onderdeel is van de waarheid, die in Christus Jezus is. En dat elk, die weigert dit in te zien, de waarheid niet volledig heeft, al maakt hij zich dat in zijn zelfgenoegzaamheid wijs, een leven lang. Ik vraag pardon aan Prof. Nauta (ook een man!), omdat hij nu op zo'n steelse manier in een gesprek van Canadese vrouwen betrokken wordt, maar beter dan in zijn woorden kan ik mijn gezichtspunt niet weergeven. Een gezichtspunt, dat ik — zonder het zo helder te kunnen uitdrukken — al lang innam.

Laat me nog een kort gedeelte citeren uit de ontroerende liturgie, die voor de Wereldgebedsdag 1965 werd opgesteld door een negervrouw in Californië. Zij is een socioloog en de echtegenote van Baptist predikant Rev. Dr. Jesse Jai McNeil. De overweging, dat deze vrouw tot in alle vezelen van haar bestaan geraakt wordt door het vreselijke rassenconflict bij onze zuiderburen, maakt haar werk des te meer indrukwekkend. Uit de gebeden van Mrs. McNeil proeven we de kinderlijke afhankelijkheid van het geloof, een sterke hoop en de liefde van 1 Cor. 13. Hier volgt haar "Prayer of Dedication":

"O God, our heavenly Father, grant unto us the spirit of gratitude to match the privilege of being entrusted with the service in which we have engaged. Equip us with an inexhaustible patience to sustain us through the long reaches of time from one point of progress to the next. Help us to be militant without being unkind; uncompromising without being intolerant; devoted without being bigoted. Re-dedicate us to the work and the faith to which we have committed ourselves as christians. Re-enforce our duty with loyalty. Strengthen and embolden our spirits, o God, who art power! Strengthen us so that it will no longer be we who are holding onto Thee — but Thou who hast seized and possessed us, that we shall be steadier in our faith and more certain of the goals in the work we have undertaken. May we be faithful unto death, through Jesus Christ, our Lord, Who taught us to pray . . ."

Verleden zondag zat ik in de kerk en zong uit onze eigen Psalter Hymnal: "'t Was not so much that I on Thee took hold, as Thou, dear Lord, on me, on me . . ." Verboden, verankerd in dezelfde vaste Grond. Nu denk ik aan de woorden van de apostel: "Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, omdat wij de broeders liefhebben." En wie is onze broeder? Alleen: een ieder, die de geloofsbelijdenis van de Reformed Churches onderschrijft? Gelukkig niet! "Een ieder die belijdt, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God."

Wie onder ons nog leeft in de veronderstelling, dat we bij dit liefhebben over een persoonlijke keuze beschikken, moet maar eens goed naar Johannes gaan luisteren. We hebben geen keus. Slechts een order. Rechtstreeks van het hemelse hoofdkwartier. "En dit bevel hebben wij van Hem, dat wie God liefheeft, ook zijn broeder zal liefhebben." Zijn broeder, zijn zuster, die — trots alle aardse scheidsmuren — mèt hem uit God geboren is.

Hartelijk groetend,

Uw SASKIA.

Teneinde ons volgend nummer (Paasnummer) tijdig bij onze lezers te doen bezorgen, zal Calvinist-Contact van 16 april reeds op dinsdag 13 april worden verzonden. Men gelieve daarmede rekening te houden met het zenden van berichten en advertenties.

SALEM

(Vervolg van pagina 1)

zijn van deze ware gezondheid veroorzakende boodschap en heeft de opdracht de genade van God te betonen. Het geheim van de genezing, welke Jezus bracht was, dat Hij wist wat in de mens was. Zo hebben ook wij met liefde en begrip onze zieke medemens te benaderen, het welk spreker nog nader uitwerkte, als hij in het laatste van zijn rede over de Christelijke verzorging van de verschillende groepen van geesteszieken sprak.

De voorzitter, Dr. A. Vandermaas, hield de volgende rede:

When I ask you to reflect with me on the affairs of the Salem Christian Sanitarium Association as they have developed in the past year, my aim is that you become fully informed about the past events and that there be understanding and acceptance of the course taken by your Board of Trustees. When later in this meeting you will be asked to approve the acts of the Board of Trustees, the contents of this address should guide you in your decision.

In the past year the Board held four meetings, at which all committee reports and other business were dealt with. This year for the first time these meetings were attended by representatives of the Reformed Church of America and the Free Christian Reformed Church, who now form part of the Board. This important change has widened the horizon of our Association within reformed circles, about which the Board is most happy. The co-operation within our expanded number has from the outset been cordial, open and effective.

The attendance at boardmeetings by some Trustees residing in the western part of the province has fallen short of the desired minimum in the past year. The Board will have to consider how this situation can be improved.

Throughout the year the Board has attempted to further enlarge the participation in our Association. Representatives of the Canadian Reformed Churches have been approached more than once, and a meeting of these representatives and two boardmembers was held in the summer of 1964. This has, however, not resulted in a positive answer, nor in any further contact. Nevertheless, an offering for Salem and several memberships have come in from this group, which I like to see as an encouraging sign. It is the sincere wish of the Board that next year the members of these churches will join us in our efforts to fulfill our duty toward the mentally ill.

The Public Relations Committee has spent another year faithfully trying to increase our membership. This has necessitated much administrative and field work from the committee members, the district co-ordinators and the local contactmen. That all this work is not spent in vain is reflected by the increasing awareness of Salem throughout the province, as well as by the growth in membership and in attendance at annual meetings.

The increased workload in this committee has caused the Board to look for a solution. The committee has been asked to present an incentive plan for a central administrator and promotor to be employed on a part-time basis.

In this connection I should mention the action "Salem '65" which has been initiated and well organized by the Diaconal Conference of one of our participating churches and which plan has subsequently been taken over by the other participating church groups. Tomorrow, March 28th, offerings will be held in many churches all over Ontario in a united effort to collect $25,000.00 for our Association. You will realize that the support of the Diaconates is indispensable for the development of Salem and we pray that this action of tomorrow may find a warm reception with our people.

The Real Estate Committee has been the center of attention in the past year. I may remind you that at the last annual meeting the membership was informed of the reasons for the change in location to a more southern and more central area, the main argument being the availability of staff. A short time after this meeting the eye fell on a 100-acre farm in Toronto Township on the southern border of Brampton. Before this lot was purchased, a lawyer was asked to investigate all real-estate transactions of comparable size in the neighbourhood since 1957. The result of this showed that $1,000.00 per acre was a justified and even minimum price. The deal was closed on October 15, 1964 and of the approximately $100,000.00 book value of the property, just over $50,000.00 was outstanding as a mortgage as per January 1st, 1965.

The farm has been leased back to the previous owner for three years but a clause has been introduced in the contract which allows Salem to build on part of the property at any time.

The Board is much pleased with this property. Its location is very central in the province and still just outside the more expensive urban areas. There seems to be enough guarantee that the lot will be absorbed in the growth of Brampton in the near future. A good general hospital is close by for medical and surgical assistance and reformed church life is well represented in the area.

The Real Estate Committee was discharged at the Boardmeeting of November 7th, 1964 and I would not like to miss this opportunity to thank its members, the Messrs. J. VanStaalduinen end J. Heeringa, both of Stoney Creek, and Mr. J. Lise of Orangeville, for the time they have given and for the perseverance they have shown.

A new Planning Committee has been established with the duty to make a lot plan, to consider building plan and to supervise the property. This committee has to lean heavily on advice from the Medical Advisory Committee. At the last boardmeeting it has been requested to select names of suitable architects.

The Medical Advisory Committee has to consider all medical aspects of the work to be done by our Association. It has amongst others advised the Board not to start building before 1967, since several requirements cannot be fulfilled before that time. It further feels at this moment that the initial size of our hospital should be limited to 30 beds for in-patients plus an out-patient clinic. It is at present looking into building plans.

One of the problems in every mental hospital is the discharge of elderly patients, after mental illness has been brought under control but other infirmities still exist. As the Medical Advisory Committee was aware of the discussions going on in our circles regarding the need for Homes for the Aged, it has recommended that the Board appoint a committee to investigate the need and possibility of having a building for geriatic care in close proximity or in connection with Salem. This committee consists of Rev. J. Geuzenbroek, Dr. J. J. VanLeeuwen and Mr. P. Zwart and its report is expected soon.

Since building plans are being looked into at present, the Financial Committee has recently been asked to investigate the financing of the construction of a mental hospital for approximately $250,000.00.

The Committee on By-laws prepared a change in by-law #4 which you have just approved.

Ladies and gentlemen, the preceding information has made you acquainted with all the significant events and decisions of the past year. By way of conclusion I should like to mention three points which will need special consideration in the coming year, by you as well as by the Board.

Firstly, the financial needs of our organization could seem a cause of great concern to some of you. However, it does not have to be this. Of every family of the participating churches would pay $40.00 between now and the opening day of our hospital, we would start our operation without one penny debt and with a nice operating account in the bank. This would be nothing extraordinary, especially where our goal is one in which we are all so vitally interested. Not only, because each of us may one day be in a position where he will be very relieved that he can use the facilities of Salem, but also because our cristian duty toward our neighbour requires this interest from us.

The second point is that the Board needs much specialist advice, while it has so very little of this at the moment. The person is rare who can become a hospital administrator or a building expert, a financial specialist, or an authority on public relations in his spare time. And spare time is a thing which most of your boardmembers have very little of anyway. Moreover, specialist advice in all these fields will not only save much time but also greatly improve the quality of the work done. If members are aware of any such experts in our circles, the Board would appreciate hearing of this so that it can try to secure their services.

My third thought is that the support for our Association has to grow very much yet. When I say this I am, unlike with the first point, not thinking of financial growth, but rather that a mental hospital cannot lead a healthy existence with the backing of a few hundred patrons. The idea we are standing for is very familiar to us, since many of us possess the heritage of a country where the majority of mental hospitals are based on christian principles and are operated in a very specialized manner. However, this notion is almost entirely unknown in Canada, which comes out clearly whenever your Executive has discussions with Governmental or other authorities. When an idea meets resistance it has to come with the more force of persuasion if it wants to stand. This makes it mandatory that the support for Salem does not only exist in semi-official ties with several church organizations but is a true support by our people.

In closing: you who have come here today and those who have supported Salem in the past, I would like to thank in the name of the Board. Let us enter the coming year with the prayer that God may bless our Association and with the knowledge that we have to use all the means at our disposal if we want to reach our high but beautiful goal.

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(15)

Na het helle licht buiten, met wat verblindend het wit van de bank en de stoelen, lijkt de kamer haast donker. Maar het zilver om Merels portret glanst. Nog met een lach om haar mond blijft Emi ervoor staan. "Merel, wat had ik het toch weer goed zopas," vertelt ze hem. "Wat heb je me toch veel rijkdom gelaten."

Ank en Ad leren, als 't niet te koud is, elk op hun eigen kamertje, maar Luci zit 't liefst, weggescholen in Merels club, in de huiskamer. Heel diep leeft dan soms in haar de herinnering, die al zo aan het vervagen is... En toen deden we hopsa paardje. Ik op pappie's knie. En... zo rijdt een boerenpaard... En in gedachten speelt ze het spelletje dan weer na. Emi gaat ook naar boven. Vanmorgen heeft ze gestreken en nu wil ze het goed eerst gaan opbergen. Zacht neuriënd vult ze de stapeltjes in de kast aan. Past alles weer keurig op elkaar, joals ze dat al de jaren van haar huwelijk heeft gedaan. Alleen de onderste plank is veranderd. Daar lag al Merels goed. De overhemden, de pyjama's, het ondergoed. Die plank heeft Emi nu voor de jongens in gebruik genomen. De meisjes hebben hun kleren ieder op haar eigen kamer.

Keurend houdt Emi een pas gewassen jumpertje omhoog. Het ziet er weer als nieuw uit. Heerlijk, die synthetische zeep tegenwoordig, denkt ze. Er liggen nog een paar truien van de jongens... Al het wollen goed zoekt ze bij elkaar en gaat er dan mee naar de muurkast, de kast met twee deuren, die eerst een doorgang is geweest naar de kamer welke Ank nu heeft. Oom Koos heeft er destijds al een schot middenin laten zetten en er zo twee legkasten van gemaakt, die Emi nu ook goed van pas komen. Het is een dun schot, dat eigenlijk iets te kort is uitgevallen. Misschien is het wel gekrompen. In ieder geval, als de deuren van beide kasten openstaan, dan kun je haast woordelijk verstaan wat in de andere kamer wordt gezegd.

En juist als Emi de jumpertjes op de plank legt en er een paar andere uithaalt om alles beter te kunnen schikken, gaat de deur van Anks kamer open en door de zuiging piept de kastdeur in haar kamer, die blijkbaar niet goed in het slot zat, nu ook open.

Met veel lawaai komt Luci bij Ank binnenrollen. Ze heeft het over sommen en wat Ank terugzegt kan Emi niet verstaan, het is niet meer dan wat binnensmonds gemompel. En daaroverheen komt, met een lange uithaal, Luci's haast triomferend: "Ik zág!"

Onwillekeurig blijft Emi luisteren.

Duidelijk nu Ank: "Ja... nou... wat zag je dan?"

"Ik zag... ik zag..."

"Och kind, stel je niet zo aan. Wat zou jij nu hebben gezien. Zo'n wicht!"

"Ik zag... nou gewoon hè."

"Wat dan?"

"Wichten zien toch niks!"

"Als je nog meer weet, schiet je maar op met je sommen. Ik heb ze vroeger ook zelf moeten maken."

Emi denkt even na. Ja, dat is waar, Ank knobbelde altijd alles zelf uit.

"Nou hè... en wat ik zag?... jullie... vrijen!"

"Bah! Wat een ordinair woord."

Bliksemsnel constateert Emi dat Ank het niet ontkent.

"Nou... minnekozen dan."

"Flauw kind."

Om Emi's mond komt een lach, terwijl ze haast onbeweeglijk in de kast staat, haar hand nog steeds op het laatst neergelegde jumpertje. Helemaal Luci, zoals ze dit er bij Ank weet uit te punniken.

"Kan wel zijn, maar ik zag jullie toch maar lekker, hè. En Lientje vertelde van Amerika. Ank, gaan jullie dan eerst trouwen?"

Emi merkt niet dat ze een kreukloos gestreken bloesje verfrommelt.

"Idioot kind! Wie heeft het over trouwen?"

"Ik, dat hoor je toch! Nou zeg, ik wou dat ik een jongen had met Amerika-plannen. Potje mikkie... lijkt me mieters!"

"Luci toch!"

"O, zeggen ze bij ons allemaal hoor. Heel gewoon."

"En hier heb je 't maar te laten. En al die gekke praatje van jou. Kind dat je bent..."

"Kan ik het helpen dat ik jullie zag... Word nou niet zo kwaad Ank, ik vind het zo enig. Bij ons lopen ook al meisjes met jongens, maar dat is allemaal flauwe... o nee, mag niet van de juffrouw. Maar Chris is al een man hè. En als die met je vrijt!"

"Ank!" gilt Luci haast. "Mag je niet zeggen!"

Ank stuift op. "Wil je nu wel eens je mond houden... Snotkind dat je bent!"

"Kan wel zijn, maar voor jou weet ik geen beter woord. Jij, speel liever met je poppen. En als je een jongen met een meisje ziet lopen, hoef je er heus niet dát van te denken. Klein nest."

"Maar hij gaat toch naar Amerika..."

"Zo, denk je dat."

"Moeder vond het al zo erg van Berny!"

"Luci!" Anks stem klinkt dreigend nu. "Kom hier met je sommenboek. En als je nog meer van die gekke praatjes hebt, vlieg je maar op. 't Kan me niets schelen of jij een onvoldoende hebt."

"Maar ik vind het zo rot voor mam..." Emi staat perplex.

"Hier... deze bladzij... die grootste gemene deler, daar snap ik nooit iets van..."

"En van andere dingen, die je niets aangaan, denk je wel iets te snappen? Gans! Vooruit, schrijf op. 360. Kan gedeeld door?"

"10!"

"Nee, maar het kleinste getal waardoor het gedeeld kan worden."

"O, 2 natuurlijk! Ank, zo'n man als oom Ted hè, daar zou ik mee willen trouwen!"

"O nou, precies, en zulke mannen trouwen niet. Hierzo, let nu op. 360 gedeeld door 2 is 180..."

Zacht sluit Emi de kastdeur. Bevend zakt ze neer op de rand van haar bed.

"Ook dat nog..." steunt ze. "Ook... dat nog."

Zonder het te zien, dwalen haar ogen over het linnengoed dat nog verspreid om haar heen ligt. Als 't van de een niet komt, dan van de ander. Maar... gaan moeten ze. En ik mag het nog niet tegenhouden ook en als de anderen het over een paar jaar ook in hun hoofd halen... Ad... welja, laat moeder dan maar alleen achter. Och nee, ze kunnen geen rekening met je houden. Dat mag ik niet eens van ze eisen. Chris... springen haar gedachten terug naar het gesprek tussen haar dochters... ja, wacht, hij studeert geloof ik medicijnen in Amsterdam... en Ank... ja, op slot ontkende ze het toch radicaal... maar zulke kinderen kunnen van niet... de meisjes gaan tegenwoordig nu eenmaal vrijer om met jongens dan vroeger... vriendschap noemen ze dat.

En dan die uitlating van Luci over oom Ted. Wat kan zo'n kind toch dwepen! Ank was toch heel anders op die leeftijd. Meteen hoort ze weer Ank: En zulke mannen trouwen niet.

Trouwen niet... peinst ze... trouwen niet... Ted... zo'n man... Haar handen klemmen zich ineen. Wat voel ik voor hem? Vaag verliest ze zich weer in haar droom. Alles nog eens... met Ted... Dan schrikt ze van haar eigen gedachten en springt overeind. Ik ben... precies eender als m'n kinderen... ze moesten het eens weten... van hun moeder... O Merel... je vrouw... en ik blijf toch voor altijd... jouw vrouw...

Resoluut dwingt ze haar gedachten een andere richting uit. Ergernis welt in haar op. Als het waar is van Ank... en dat zitten ze daar dan maar samen te bespreken... welja, houd je moeder maar overal buiten. Als het wat is... en ja... dat moet wel... waarvoor ga je anders samen naar een park notabene... ja, dan zal eerst de hele stad erover schreeuwen, eer je eigen moeder het weet. En dan Luci later zo onschuldig nog: ...ik heb niets gezien. Zo'n duveltje toch.

Traag nemen Emi's handen het goed weer op. Traag vult ze de stapeltjes in de linnenkast weer aan. Sokjes in de la; die van Ad links, daar lagen die van Merel altijd... die van Louitje rechts... daar lagen Merels handschoenen, z'n sjaals...

Amerika... schokt het opnieuw door haar heen. Wat zijn ze eigenlijk van plan... die Chris is toch nog lang niet afgestudeerd?

Er is nu alleen nog wat klein goed over. Washandjes, zakdoeken. Emie ziet zichzelf vroeger, met Merel. Het allereerste begin... Wij hebben onze ouders er toen ook niet dadelijk mee in kennis gesteld. Toen ik merkte dat het echt was... geen gewone flirt... nee, toen kon ik er niet over praten. Truus... ja, die wist het. Maar dat was m'n vriendin. Maar vader of moeder... nee...

Energiek schudt Emi haar hoofd Maar hier ligt het toch anders. Heel anders. Ja... ligt het anders? Is er verschil? Is dit in ieders leven niet altijd gelijk? Als het echt is... ja, dan is het zo teer... dan ben je alleen maar bang dat een ander het met z'n woorden kapot zal maken... zoals Luci nu...

In gewoontegebaar wrijft Emi de handgreep van de kast wat op. Je zult zo'n zus hebben, die je zo weet uit te horen. O Ank, wat had ze je zitten... Maar Amerika...

Die avond aan tafel valt het Emi moeilijk om gewoon te doen. Ze ziet dat Luci Anks aandacht probeert te trekken met blikken van verstandhouding. Korzelig vraagt ze: "Is er iets?"

"O nee mam!" Rap komt Luci's antwoord, maar Ank bloost, of verbeeldt Emi zich dat?

Star kijk ze een andere kant op, wil het niet zien.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:
Birth-announcements $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With thanks to our God and great joy we announce the birth of our daughter,
RENEE ELINE
Mr. and Mrs. P. Homan.
Brampton, March 25th, 1965.

De Here verblijdde ons zeer door de geboorte van een dochter
HENRIETTE JEANETTE
31 Maart 1965.
Mr. & Mrs. Wm. Praamsma.
844 Worden S.E., Grand Rapids, Mich.

With great joy and gratitude to the Lord we announce the birth of our son
ROBERT MARTIN
Martin & Helen Boomsma (nee Hoekman).
April 3, 1965.
160 Colborne St. N., Simcoe, Ontario.

Mr. and Mrs. Peter Hamming have the honour of announcing the marriage of their daughter
MARTHA ERENA
to
Mr. WARNER KOITER
on Saturday the seventeenth of April, nineteen hundred and sixty-five. The ceremony will take place D.V. at two-thirty P.M., in the Bethel Christian Reformed Church, Dunnville. Rev. A. J. J. Vanden Pol officiating.
R.R. 9, Dunnville, Ont.

Mr. and Mrs. J. Hamstra of Bradford, Ont. announce the marriage of their daughter
DOROTHY
to
Mr. MATTHEW KWANTES
The ceremony D.V. to take place the 20th of April, 1965 in the Christian Reformed Church, Ladner, British Columbia.

Zo de Heere wil hopen wij met onze geliefde ouders
WILLEM BROUWER
en
ALIDA BROUWER—HOOGENDOORN
op 8 april a.s. hun 45-jarige echtvereniging te herdenken.
De Heere zegene hen en behoede hen op hun verdere levensweg.
Hun dankbare kinderen:
Portland, U.S.A.:
W. Brouwer Jr.
F. Brouwer—Slijt.
Forest, Ont.:
S. Brouwer.
C. Brouwer—v. Wijk.
H. Brouwer.
Waterloo, Que.:
C. Brouwer.
J. Brouwer—Bakker.
Sarnia, Ont.:
E. Karelsen.
B. Karelsen—Brouwer.
A. Brouwer.
F. Brouwer—Sipkens.
J. Brouwer.
T. Brouwer—Ellens.
en 19 kleinkinderen.
R.R. 1, Forest, Ont.

---

200 Acre Dairy Farm

(160 acres workable, 40 acres bush), 52 Holstein melkkoeien, 20 stuks jongvee. Bulkcooler. Groot melkcontract. Groot en goed huis. Goede barns en nieuwe machineloods. Een groot gedeelte van de machinerie (waaronder 4 tractors) is z.g.a.n.
De eigenaar moet de farm i.v.m. zijn leeftijd en gebrek aan werkkrachten verkopen. Een prima farm voor vader en zoon. Vraagprijs $67,000.— met $20,000.— contant. Een gedeelte van het downpayment kan worden gefinancierd.
Voor informatie bel:
Wm. Bruinekool
R.R. # 1, Jordan, Ont.
Telefoon Vineland 562-5697
Representing: F. L. Laundry Real Estate Ltd., Beamsville, Ont.

Op 2 april overleed in Treebeek, Limb., in de volle verzekerdheid des geloofs, onze innig geliefde moeder, groot- en overgrootmoeder
M. VEERMAN—
v. d. MEULEN,
in de gezegende ouderdom van 82 jaar.
"Zo wij geloven in Gods Zoon,
dan juichen w' ook eens voor den troon,
daar zien w' elkander zalig weer
en scheiden nimmer — nimmer meer."
De diepbedroefde kinderen:
Treebeek:
J. Boorsma.
G. Boorsma—Veerman.
Oostermeer:
P. de Vries.
A. de Vries—Veerman.
Long Sault (Ont.):
L. J. Veerman.
C. J. Veerman—v. d. Steenhoven.
Cornwall (Ont.):
J. de Vries.
H. de Vries—Veerman.
Brunssum:
P. Veerman.
M. Veerman—Dijkstra.
Transcona, Man.:
E. Boorsma.
E. Boorsma—v. Kalsbeek.
Klein- en achterkleinkinderen.

For sale:
A LEADING SPECIALTY STORE
in large S.W. Ontario city, located on main street. Business has been actively serving Dutch community for over 10 years. Business includes full line of Dutch confectionery and gifts, books and records. Modern air-conditioned store with large 2-bedroom apartment, completely self-contained. The business is ideally located for expansion and would be suitable as a family business. Reasonable priced and terms can be arranged to responsible buyers. Present owner retiring. Letters under No. 1798 to Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

---

356 Acre Dairy Farm

6 Mijl vanaf Owen Sound. Drie huizen, 3 barns, 50 st. Holstein vee, alle nodige machinerien. Pipeline milker in de barn, barncleaner, enz. enz.
Vraagprijs $78.000. Down $20.000. Eigenaar moet beslist dit voorjaar verkopen.

56-Acre Dairy Farm

Met melkcontract. 8 mijl vanaf Wellandport. Holstein vee, machinerie, groot huis met badkamer en furnace. Bulkcooler. Vraagprijs $21,000. Downpayment $5,000.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894
Wij hebben verschillende goede farms te koop!

MARRIED COUPLE OR SINGLE MAN
on dairy farm. Wages $275.00 monthly. Year round employment. Close to Christian Reformed Church and Christian School. Phone Brampton 451-3441.

SUMMER RESORT
Blink Bonnie Housekeeping Cottages with all conveniences, reasonable rates, shallow beach. 30 miles north of Lindsay. Open May 20th. Write to H. Vegter, 28 Bonavem, St. Catharines, or telephone 684-3436.

FARM FOR SALE
150 acres, good house and barns, with water and electricity in both. For full information write to:
W. C. THAYER
R.R. 2, Kemptville, Ont.

Wanted:
EXPERIENCED CARPENTERS
for house building. Year-round work. Apprentices also welcome. Most work in Kitchener. Apply at Van Dyke - Drost Const. Co. Ltd., 73 Secord Ave., Kitchener, Ont.

For Sale
320 ACRE FARM
100 acres cleared, on good road. Hydro, Schoolbus. 12 Miles from Emo Chr. Ref. Church, 6 can. milk quota, 8 can cooler, 1 tractor. Machinery and cattle. Apply Mrs. J. Wielinga, La Vallee, Ont.

Echtpaar, zeer gelukkig zijnde, zou gaarne
GOEDE VRIENDIN
(40 jaar en verpleegster) in kennis willen brengen met oprecht man om tot een huwelijk te komen. Liefst Chr. Ref. Eventuele kinderen welkom. Bemiddeling van predikant verzocht en gewenst. Brieven onder no. 1796, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HELP WANTED
for wholesale fruit and vegetable and fruit farm. Must be an experienced truck driver. Apply: Mr. A. Koornneef, 457 Main W., Grimsby, Ont. Phone 945-4229.

Young Man
as
Truck Driver
and
Warehouse Assistant
by firm in Burlington. Must have knowledge of Dutch. Age between 20 and 30. Please apply #1797, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

FARMS FOR SALE in Nova Scotia

within driving distance from C.R.C. Truro.
Persons with farming experience can get long-term loans through N.S. Land Settlement Board.
We call your attention to the following two farms:
400 acres, 100 in pasture and hay, balance woods.
2 houses, 1 with modern conv., 1 barn, room for appr. 40 head cattle, 25 cows, 15 head young cattle. 16,000 lbs. monthly milk quota with Halifax. Full line of mach., 2 tractors. 10 miles from C.R.C. Truro. Price $35.000.
230 acres, 100 acres workable land. 22 cows, 7 heifers due this spring. 11 head young cattle. 10,000 lbs. milk quota. 2 houses. Full line of machinery, 1 tractor. Price $35,000.
For information contact
WINSTON BOKMA
Shubenacadie, N.S.
or
ANDY VERBOOM
R.R. 2, Steurache, N.S.

ANNOUNCEMENT

Over the years we have sold scores of homes in the Rexdale area.
With the opening of our new office at
964
ALBION ROAD
at Thistletown Plaza, Rexdale, Ont.
we are looking forward to offer improved services by our experienced staff from this convenient location.
JOHN STRUIK
REALTOR
741-4404

---

280 Acre Dairy Farm

Central Niagara Peninsula, aan de Welland River, 90 stuks melkvee, moderne, complete machinerie aanwezig, waaronder 2 tractors, zelfaandrijvende combine, pijplijn melkinstallatie, "bulk" koeler, irrigatie installatie, nieuwe gemoderniseerde barn met stalreiniging. Goed melkcontract. Vraagprijs $130.000.-. Betaling kan geregeld worden. Dit is een goede boerderij, in een goed district.
Voor andere boerderijen in de Niagara Peninsula vraag
Charles Freure
Wellandport 386-6150
representing
Donald Alsop Agencies Limited
FONTHILL, ONTARIO

FARMS TE KOOP

Bent U van plan om een farm te kopen nu of in de nabije toekomst? Wij hebben nog verschillende farms te koop van 50 tot 400 acres. Sommige dicht bij Chr. school en kerk en sommige met slechts $5.000 down.
Mocht U uit de buurt wonen, schrijf even, kom over en logeer bij ons voor enige dagen, dan kunnen we met U alles eens rustig bekijken. Wij hebben ruimte genoeg en het kost U niets.
Voor verdere inlichtingen schrijf of bel
Mr. Jan Wybenga
BOX 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel.: 423-6406
Vertegenwoordigt
Henry Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

Confession of Faith:

Climbing the Heights, compiled by Al Bryant. 366 meditations $3.25 Gift ed. Pocket ed. $2.75
Spurgeon's Morning and Evening, the complete and unabridged edition of this devotional classic. 732 readings (two for every day of the year), clear type. Pocket ed. $2.75, Cloth $4.29
Abraham Kuyper, by Frank Vandenberg. A running account of Kuyper's 83 years, written in a popular style. 306 pages, cloth $4.35
The Christian Church in Canada, by H. H. Walsh. A complete view of religious development in Canada. 355 pages $6.50
And many other suitable books
For ALL your books in Canada:
Burlington Book & Bible House
468 Brant Street
Burlington, Ont.
Phone 637-2151

---

320 Acre Dairy Farm te koop

6 Mijl van Belleville, met 10-can melkcontract. Twee barns en silo. 60 stuks vee, met complete lijn machines aanwezig.
Prachtig, modern huis, 10 j. oud, met 9 kamers, dubbele garage. Vraagprijs $68.000.—, geschikte voorwaarden aanwezig.

Dairy en Fruit Farm

150 Acres produktief land, waarvan 15 acres boomgaard. 8-kamer huis, met modern comfort.
Beide farms zijn gunstig gelegen ten opzichte van Chr. Ref. Church en school.
J. WIERSMA
R.R. 5, Trenton, Ont. - 392-7765
Agent voor J. J. Van Herwerden, Broker, Oshawa.

---

39 ACRE FARM

in Niagara Peninsula, 7 miles from Chr. Ref. Church and school.
4 acre peaches and 4 acre grapes, de rest open land suitable for strawberries and tomatoes.
Full line of equipment. Barn and equipment for 7000 broilers.
Big house with all conveniences. Price $27.000.-.
PHONE 684-4986
ST. CATHARINES, ONT.
or write to
T. KUIPERS
R.R. 2, NIAGARA ON THE LAKE

PRIMA FRUITFARM TE KOOP

gelegen aan de Niagara Blvd., een der mooiste plekjes bij Niagara Falls

Deze farm is niet alleen een goed winst-gevend bedrijf, maar heeft door haar ligging ook een steeds hoger wordende waarde en biedt vele mogelijkheden. ER IS CITY WATER, en behalve een ruim, goed huis met badkamer en alle benodigde machines, is er ook een gebouw voor de verkoop van fruit, souvenirs, icecream en andere artikelen voor de zeer vele toeristen die de bekende watervallen in toenemende mate bezoeken. RUIME PARKEERGELEGENHEID.
Ook de speciale vergunning hiervoor is in de koop begrepen en nieuwe vergunningen worden er in dit district niet meer uitgegeven.
Er is echter wel gelegenheid tot het uitbreiden van bestaande verkoop localiteiten.
De farm is altijd goed bewerkt en beplant met: Perziken, druiven, peren, kersen en pruimen. Enig open land voor aardbeien, asperges of andere goed verkoopbare gewassen.
INDERDAAD EEN MOOIE GELEGENHEID VOOR EEN GEZIN MET ENIGE MEDEWERKENDE KINDEREN
Vraagprijs $50.000.—. Gevraagd downpayment $12.500.—. OPEN VOOR OFFERS. $37.500.— hypotheek verkrijgbaar van de eigenaar à 6% welke op gemakkelijke wijze kan worden afbetaald.
Desgewenst kunnen wij U helpen met aanvullend kapitaal voor Uw downpayment.
K. KRAAY, Real Estate Broker
2 JULIANA CR. ST. CATHARINES PHONE 934-1813

Te koop
PRIMA DAIRYFARM

met groot melkcontract, Holstein vee en machines

Prachtig gelegen aan hoofd-verkeersweg dicht bij de stad.
37 Holstein melkkoeien en 6 Holstein heifers.
150 acres best land en altijd zeer goed bewerkt.
Dubbel, stenen woonhuis, voorzien van badk., geschikt voor 2 gezinnen. Flinke, goed onderhouden barn met silo, melkhuis en andere gebouwen.
MACHINERY: Diesel 65 Tractor 1961, Diesel 35 Tractor 1963, Large Plough 1964, Large Disc 1964, Wagon, Set of Harrows, Side-delivery Rake, Hay-baler, Corn-cultivator Corn-planter, Seed-drill, Manure spreader, Manure loader, Hay conditioner, Power mower, Grass & Corn Harvester, Self-unloading Harvester Wagon Hay-elevator, Hammer mill, Grader blade, Silo filler with pipes, Large Bulk-Milk-cooler, 3-Units Milking machine and other tools. Milk income between $15,000.— and $16,000.— per year.
Prijs $70,000.—. Gevraagd downpayment $20,000.—. OPEN FOR OFFER.
Grenzende aan deze farm is een farm van 180 acres, behorende tot dezelfde eigenaar. Prima land, goede barn en een oud huis. Deze farm kan afzonderlijk worden gekocht voor $22.000.— met $5.000 down.
Gecombineerd kunnen de 2 farms worden gekocht voor $90.000.— met $25.000.— downpayment.
Hypotheek verkrijgbaar à 6% met gemakkelijke afbetalingen.
ZO NODIG KUNNEN WIJ U HELPEN MET HET FINANCIEREN VAN UW DOWNPAYMENT
Voor alle verdere inlichtingen:
K. KRAAY, Realtor
2 JULIANA CR. ST. CATHARINES PHONE 934-1813

SUIKERWERKERS GEVRAAGD

Bedreven in het vervaardigen van alle soort "hard candy and caramel"
OF
Bedreven in het vervaardigen van fondant, alle soorten "cream centres", marshmallow and jellies". Een grondige kennis van "mogul" werkzaamheden is noodzakelijk.
OF
Bedreven in "the formulation and manufacture of chocolate moulding, enrobing and panning".
Geschikte candidaten dienen enige kennis te hebben van Engels of Frans.
Pensioenregeling en verzekeringen. Salaris in overeenstemming met bekwaamheid.
Schrijf, met vermelding van bijzonderheden in zake bekwaamheid, aan
Personnel Department,
WALTER M. LOWNEY COMPANY LIMITED,
1, Lowney Avenue,
Sherbrooke, P.Q.

PRACHTIGE DAIRYFARM TE KOOP

Met prima Holstein vee, machines & melkcontract

Deze farm is gelegen aan goede verkeersweg, slechts 5 mijl van de industriestad Port Colborne.
Het mooie, dubbele woonhuis (2 apartments naast elkaar) is van alle gemakken voorzien, modern ingericht en dus geschikt voor 2 gezinnen.
Er zijn 4 slaapkamers in het eerste gedeelte en 3 in het 2de. Beiden voorzien van badkamer.
Grote, goed onderhouden barn met stanchions & waterbowls, silo, melkhuis met bulk-cooler, extra barn voor varkens en andere bijgebouwen.
Het land is prima en altijd zeer goed bewerkt.
25 HOLSTEIN MILKING COWS, 7 HEIFERS (BRED), 10 YOUNG HEIFERS & A BULL.
MACHINERY: 1 David Brown 42 H.P. Diesel tractor, 1 A.C. Tractor, Combine, Seed-drill, Side-delivery Rake, New Holland Hay-baler, 7 ft. Power mower, Manure spreader & Loader, New Holland hay conditioner, Hay elevator, 1 4-section Disc, 1 4-furrow Plough, Cultipacker, 2 Wagons with racks, Grader blade, Harrows, Silo-filler, Milk-machines, Bulk-cooler and other small equipment.
EEN REEDS VELE JAREN BESTAAND MELKCONTRACT MET CITY DAIRY.
PRIJS $57.500.—. GEVRAAGD DOWNPAYMENT $18.000.—. OPEN VOOR OFFERS. De eigenaar is genegen zelf de hypotheek te verstrekken VOOR SLECHTS 5%. Zeer gemakkelijke terugbetalingsvoorwaarden.
Dit is een zeldzaam goede aanbieding
Zo nodig, kunnen wij U helpen met het gedeeltelijk financieren van Uw downpayment, tegen normale rente van 6%.
K. KRAAY, Realtor
2 JULIANA CR. ST. CATHARINES PHONE 934-1813
WIJ HEBBEN VERSCHILLENDE ANDERE GOEDE FARMS TER VERKOOP IN HANDEN.

GAAT U NAAR Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of **per** vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 346.90
met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen.

Het grote voorleesboek

W. G. van de Hulst
in de Engelse taal onder de titel **"The Big Read-To-Me-Story Book"** Breathtaking stories for children. **Price $4.29.**
Also: all kinds of famous children's Bibles.
Be sure to get the best. Write to:
ANTON LAMMERS
Christian Book Centre
36 Longwood Rd. N., Hamilton, Ont.
Phone: JA 2-1234

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Sunnyside, Wash., W. C. Boelkins te Edmonton, Alta.

te New Westminster, B.C., J. Kuntz to Owen Sound, Ont.

Aangenomen

naar Galt, Ont., J. H. Binnema te Rocky Mountain House, Alta.

BEDANKT

voor Truro, N.S., P. Van Egmond te Wellandport, Ont.

DERDE DEEL VAN DE WERELD IS CHRISTELIJK

Volgens de jongste statistieken is een derde deel van de wereldbevolking christelijk, namelijk 930 miljoen mensen. Hiervan zijn 572 miljoen rooms-katholiek, 220 miljoen protestant, terwijl 138 miljoen tot de Oosterse kerken behoren.

Het aantal niet-christenen is tweemaal zo groot, namelijk 2.067 miljoen. Voor de grote wereldgodsdiensten luiden de cijfers: Islam 437 miljoen, Hindoeïsme 341 miljoen, Confucianisme 335 miljoen en Boeddhisme 155 miljoen. Tot de ruim twee miljard niet-christenen behoren verder naast aanhangers van de kleinere godsdiensten, zoals het jodendom, 676 miljoen heidenen en atheïsten. Realiseren wij ons wel genoeg hoe belangrijk deze laatste aantallen zijn

—Centraal Weekblad

NEDERLANDSE UITVINDER

Een Nederlandse, ondertussen Afrikaner geworden, immigrant, de heer Lambertus Monsma, kwam in 1948 naar Zuid-Afrika en deed hier een uitvinding die hem in één slag door het hele land bekend maakte. Zijn uitvinding, "Vitra Kunst" is nu in de gehele wereld gepatenteerd.

De heer Monsma was een Amsterdammer. Hij heeft onder meer in Duitsland chemische leerlooierij bestudeerd, waarna hij in Nederland bekend werd door een nieuw, door hem gevonden proces, om leer zo te looien dat de kleuren van voor- en achterkant verschillen.

Later ging de heer Monsma experimenteren met het kleuren van glas en vond toen een chemische mogelijkheid om glas permanent te kleuren. Terwijl hij namelijk eens bezig was met proefnemingen op de keukentafel van zijn vrouw vond hij een chemische formule waardoor elke kleur van het kleurenspectrum op glas aangebracht kan worden en met het glas verbonden kan worden als een homogeen en onafscheidbaar deel. De kleuren smelten letterlijk in het glas en kunnen niet afschilferen of verkleuren.

Hierdoor werd een unieke kunstvorm geschapen en veel kerken en gebouwen in Zuid-Afrika pronken reeds met door de fabriek van de heer Monsma geleverde "glas in lood" ramen, waar het lood dankzij het nieuwe proces echter in ontbreekt want ook de "lijnen van lood" in de ramen zijn van glas dat bedrieglijk veel op lood lijkt.

Het nieuwe procédé biedt echter veel meer mogelijkheden dan het oude brandschilderen. In de fabriek van de heer Monsma werkt men met 3.000 kleurschakeringen. Er zijn nu vaste kunstenaars in dienst, die alle soorten ramen "beschilderen", zoals onlangs een glaspaneel van duizenden vierkante voet voor het gebouw van de landbouwfaculteit in Bloemfontein.

Het "Vitraglas" is vijfmaal goedkoper dan het gewone glas in lood en is ook veel sterker.

(African Express)

JAARBOEK CHRISTIAN REFORMED CHURCH: GOED VERZORGD EN UP TO DATE

Bij het Christian Reformed Publishing House te Grand Rapids is zojuist verschenen het jaarboek van de Christian Reformed Church, zoals gebruikelijk goed verzorgd en zeer up to date.

De Christian Reformed Church telt 266.280 leden, heeft 489 predikanten werkzaam in gevestigde gemeenten, terwijl er nog 85 vacatures bestaan. Het predikantencorps bestaat uit 791 predikanten, waarvan 109 emeriti, 26 zijn werkzaam in speciale functies (11 chaplains, 7 ziekenhuispredikanten, 3 predikanten bij de radio-evangelisatie Back to God Hour, e.d.) 35 predikanten hebben een taak bij het middelbaar en hoger onderwijs, 15 bij stads- en classicale evangelisatieposten, 42 bij de foreign missions, 68 bij home missions.

De denominatie telt 610 geïnstitueerde gemeenten, die 489 predikanten hebben. Van de 121 vacante gemeenten worden er 36 gediend door home missionaries, zodat er slechts 85 werkelijke vacatures bestaan. Voor het zendingsveld buiten het Noordamerikaanse continent zijn 13 predikanten nodig, en voor de home mission nog 7 predikanten. Voorts zijn er 37 "unorganized churches", bestaande uit 400 gezinnen (= 1885 leden), waardoor het totale ledental van de denominatie komt op 268.165.

De 610 gemeenten tellen 58.299 gezinnen (= 139.356 belijdende leden en 127.024 doopleden). Er werden in 1964 in de Christian Reformed churches 6775 kinderen gedoopt; 4120 doopleden deden belijdenis van hun geloof.

Door evangelisatie zijn 994 personen tot de kerk toegetreden, terwijl van andere kerkgenootschappen 1025 personen zich bij de Christian Reformed Church voegden. Hiertegenover staat dat 2702 personen zich aan de gemeenschap van de Christian Reformed Church hebben onttrokken om zich bij een andere kerk te voegen. Voorts hebben 347 zich aan de kerk onttrokken; van hen vermeldt de statistiek niet of zij zich al dan niet bij een andere kerk hebben aangesloten.

Rev. J. F. Schuurmann schreef een terugblik op het jaar 1964. In zijn artikel herdacht hij vijf predikanten, die in het afgelopen jaar zijn overleden, t.w. ds. E. F. J. Van Halsema, dr. J. Masselink, ds. J. de Jong, ds. S. van Drunen en ds. R. H. Hooker.

De Mooiste Dienst

Van de hand van dr. C. Gilhuis uit 's Gravenhage-Oost troffen wij onlangs het volgende stukje aan in de Haagse kerkbode:

We hebben de laatste weken heel wat fijne kerkdiensten gehad, telkens met zeer veel belangstelling. Welke ik "de mooiste" vond?

Ik zou geen keus durven noch willen maken als ik niet na de laatste kerkdienst (eerte kerstdag) nog even in de kerk had moeten zijn. Ik was iets vergeten. Na de drukte van alle kerstwijdingen en diensten, viel toen de stilte op me. Alles was donker, uitgestorven en verlaten. Toen ik weg wilde gaan zag ik opeens licht kieren uit de grote zaal. Vergeten uit te doen, dacht ik. Vlak bij de deur gekomen merkte ik, dat er toch nog wat aan de hand was: de *dovendienst*.

Ik heb een poosje naar binnen gekeken. Ongeveer 25 doven (vroeger doofstommen genoemd) zaten daar. Meer met gebaren dan met woorden werd er gesproken tot hen. Er was niets spectaculairs — geen zangkoor, geen kerstboom, geen toga, geen grote schare, geen jubelend gezang.

Toch vond ik dit de meest ontroerende dienst van de laatste weken!

—Centraal Weekblad

TEACHERS WANTED

TRINITY CHRISTIAN SCHOOL OF BURLINGTON is in need of

TEACHERS

for all grades.

Please apply to Miss J. Visser, 650 Walkers Line, Burlington, Ont.

LANGLEY CHRISTIAN SCHOOL will need

TEACHERS

for grades 1 and 2; 3 and 4; 5, 6, 7.

One will hold the position of teacher-principal.

Send all correspondence to: Mr. Tony Vanderwal, 20452 - 102nd Ave., R. R. 4, Langley, B.C.

HOUSTON CHRISTIAN SCHOOL needs

2 TEACHERS FOR GRADES 1-2, 3-4

Ideal teaching conditions. Situated in beautiful, central British Columbia.

Please send inquiries and applications to MR. LEROY FEENSTRA, Prin., Box 237, Houston, British Columbia.

The EMMANUEL SCHOOL of OSHAWA, ONT.

For the coming school year we will be in need of a sixth

TEACHER

We hope to receive applications from Christian trained teachers who are confessing members of a reformed church.

Please write the principal: Wm. R. RANG, R.R. 3, Oshawa, Ont.

Calvin Memorial Christian School of St. Catharines is in need of approximately

THREE TEACHERS

for different grade levels in its 8-room school. Please apply to Dr. A. Vandermaas, 10 Norris Place, St. Catharines, Ont.

Due to expansion the TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL OF BARRIE, ONT. will need

A Fourth Teacher

(qualified) for the middle grades (about 25 pupils).

Barrie is only 50 miles north of Toronto. It is the gateway to the North with plenty opportunity for skiing, swimming, boating, fishing, etc.

Please send applications to Mr. Bert Schaly, Secr., R.R. # 1, Thornton, Ont.

The Duncan Christian School (elementary) will be in need of

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for the next school term. Please contact Herman van Boven (Secretary) R.R. 1, Cowichan Station, B.C.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in need of

TWO TEACHERS

One for grades 2 & 3, and one for grades 4 & 5.

Our school is expanding rapidly, from 4 to 8 rooms in four years. We offer a good salary and good working conditions. We invite applications from qualified, experienced teachers. Please send applications to the Secretary, Sid Jaarsma, Box 852, Smithers, B.C., Canada.

Holland Marsh Christian School. Newmarket Ont.

We need

A QUALIFIED TEACHER

for grades 1 and 2. Schoolterm 1965-1966.

Applications to be send to: Mr. B. Hovius, Secr., R.R. #2, Newmarket, Ont.

FRASER VALLEY CHRISTIAN HIGH SCHOOL, located in beautiful British Columbia, will need

QUALIFIED TEACHERS

in the following areas: French, Bible, History, English, Music, Art, and Commercial.

Progressive, energetic teachers should apply. Scenery, weather, and salaries are excellent.

Send applications to the school. 8275 E. 12th Ave., New Westminster, B.C., Canada, Mr. S. Van Der Laan, Principal.

The WALLACEBURG "CALVIN" CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY is in need of

A TEACHER

for the lower 2 grades.

Starting September 1965.
Present teacher leaving to further her education.

Please write stating experience and qualifications to: Mr. Gordon Spiering, Secr., R.R. 3, Wallaceburg, Ont.

The Timothy Christian School of Williamsburg, Ontario will be in need of a

TEACHER

for the 1965-1966 school term.

Applications to be sent to: Mr. G. Van 't Foort, R.R. 1, Chesterville, Ont.

The Brantford Chr. School

will be in need of

ONE TEACHER

FOR GRADE 1 AND 2,

starting September 1965.

Brantford is located approx. 20 miles West of Hamilton.

Please send your application to the Principal, Mr. J. Kooistra, 407 Marlboro St., Brantford, Ont.

The VANCOUVER CHRISTIAN SCHOOL ASSOCIATION requires

PRIMARY TEACHER

Please address enquiries and applications to: The Vancouver Christian School Association, 5621 Killarney Street, Vancouver 16, B.C.

HANEY-PITT MEADOWS CHRISTIAN SCHOOL

requires

TWO TEACHERS:

One holding Principalship.
Send correspondence to: MR. J. KUIPER, 20009 Hammond Road, Pitt Meadows, B.C., Canada.

The John Knox Christian School of Clarkson

is in need of a

QUALIFIED TEACHER

for the schoolterm 1965-1966, for the primary grades.

Clarkson is conveniently located between two university cities, approx. 20 miles west of Toronto and 25 miles east of Hamilton.

Please send applications stating qualifications, experience, references and salary requirements to: Mrs. E. Geleynse, Box 54, Clarkson, Ont.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of BROCKVILLE, "City of the Thousand Islands", invites applications for the positions of

PRINCIPAL

and

TEACHER

for the 1965-'66 school term.

Applications to be sent to:

Mr. Dave Weima,
R.R. 3, Brockville, Ont.

Due to expansion Chatham's eight-room Christian school will be in need of a

TEACHER

Please send letters of application to the principal John Postma, 105 Lacroix St., Chatham, Ont.

The 7-room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. will be in need of

ONE TEACHER

for the schoolterm 1965-1966.
Junior or intermediate grade. Qualified or prospective 1965 graduates preferred.

Please send your applications to the principal, MR. T. BERGSMA, Box 104. Jarvis, Ont.

WE NEED TWO TEACHERS:

1

for one of the LOWER GRADES

and

1

for one of the MIDDLE GRADES.

KNOX CHRISTIAN SCHOOL

Bowmanville, Ont.

CALVIN CHRISTIAN SCHOOL OF CLINTON, ONT. (5 rooms) will need

2 TEACHERS

per September 1965.

A TEACHER FOR GRADE 1

and

A TEACHER FOR GRADE 2.

Please contact: Mr. W. J. Bakker, Londesboro, Ont., Phone 523-9202.

The CALVINISTIC CHRISTIAN SCHOOL of WELLANDPORT (10 rooms) needs

2 TEACHERS FOR THE PRIMARY GRADES

Applications to be sent to: MRS. H. K. BERGSMA, R.R. 1, Wellandport, Ont.

DUNDAS, ONT.

Calvin Christian School

We invite applications of

TEACHERS

(experienced and prospective graduates)

for positions in the primary and junior grades.

Please send to:

Mr. J. Stronks, Principal,
R.R. # 2, Dundas, Ont.

GALT CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY plans to open their two-room school September 1965 and is in need of

A PRINCIPAL

and

ONE TEACHER

For inquiries please write: John Veenema, Secr., 37 Myrtle Ave., Galt, Ont.

Also due to expansion, the JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of Wyoming, Ont., will be in need of

2 TEACHERS

for grades 1 & 2, and 3 & 4.

- Attractive salary.
- All fringe benefits.

Please apply to the principal, F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ont.

ABBOTSFORD, B.C.

To complete our 6-member staff we need:

ONE TEACHER

for one of the lower grades

and

ONE TEACHER

for one of the intermediate grades (enrollment about 30 each).

Applications with qualifications, experience and references to be sent to the Secretary of the Abbotsford Chr. School Society, Mr. P. Busink, Box 1474, Abbotsford, B.C.

The John Knox Christian School of Westminster is in need of a male or female

TEACHER

for Grade 3 or 4, starting September 1965.

Please send applications stating qualifications, experience, and salary requirements to F. LEENSTRA, 8637 - 11th Ave., Burnaby 3, B.C.

The DRAYTON CALVIN CHRISTIAN SCHOOL is in need of a

TEACHER

for the intermediate grades,

per September 1965. Five rooms. Applications to be sent to MR. G. LUBBERTS, Secr., R.R. 2, Drayton, Ont.

Due to a serious accident of its Principal, the CALVIN CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY OF TORONTO needs

AN ACTING PRINCIPAL

(fully qualified)

Please send applications stating qualifications, experience, salary requirements and references to:

S. R. Smilde,
5775 Yonge St., Apt. 401,
Willowdale, Ont.

The CALVIN CHRISTIAN SCHOOL of HAMILTON, Ontario (13 rooms) invites applications to fill positions in the

PRIMARY, INTERMEDIATE

and possibly upper grades, for the school term 1965-1966.

Please send applications stating qualifications and experience

to: Mr. L. Witvoet,
38 Malton Drive,
Hamilton, Ont.

The John Calvin Christian School of STRATHROY, ONT. will be in need of

A TEACHER

for grade 4, for the schoolterm 1965-1966.

Applications, stating qualifications and/or experience to be sent to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, Box 728, Strathroy, Ont.

SPRINGDALE CHRISTIAN SCHOOL

will need

TWO TEACHERS

this year.

Our present staff members wish to further their education.

Springdale is located near a major highway just 30 miles from Toronto. Please send inquiries to the secretary,

LEON RADDER, R.R. 4, Bradford, Ont.

or to the Principal,

E. GEERTSEMA, R.R. 4, Bradford, Ont.

The Board of the JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL OF BRAMPTON invites applications from

QUALIFIED TEACHERS

for their junior grades for the school term 1965-1966.
Also needed is a

SUPPLY TEACHER

for the senior grades for one or two days a week.
Please send references and information stating experience and academic standards to the principal:

Mr. H. A. VANDERWINDT,
% John Knox Christian School
McLaughlin Road South, Brampton, Ont.

The 8-room John Knox School is in the favourable located growing town of Brampton.

The Calvin Christian School of Victoria, B.C.

invites applications for a position of

TEACHER

IN THE INTERMEDIATE GRADES,

starting September 1965.

Kindly state qualifications, experience, and references when writing the principal: MR. H. VAN HUIZEN,
3920 Shelbourne St., Victoria, B.C.

The Educational Committee of TIMOTHY and GRACE CHRISTIAN SCHOOLS in WEST TORONTO

invites applications from persons wishing to teach at one of the two schools. In September we will have openings for

TEACHERS

OF PRIMARY, JUNIOR AND INTERMEDIATE GRADES.

Write to: Mr. H. VANDEBURGT, Principal, Timothy Christian School, 28a Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario, and state qualifications, experience (teaching and other), grade preference, and your phone number. Please, give the names and addresses of two references.

The Calvin Christian School of KINGSTON
(the University City of Eastern Canada)
is in need of

ONE TEACHER

for the lower grades, per September, 1965.

Please send applications to the principal, H. Van Rossum, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

EENENDERTIG

Door het smalle gleufje in de voordeur komen eenendertig verschillende kranten mijn huis en mijn leven binnen. Niet allemaal tegelijk, stel je voor! Maar in een geregelde stroom komen ze binnen. Kranten en tijdschriften, dag-, week- en maandbladen; uit allerlei landen en in verschillende talen; ongevraagd of besteld; al of niet welkom, ze blijven komen; eenendertig. Sommigen zijn gereformeerd, anderen alleen maar christelijk, er zijn ook kleurlozen bij, als ik dat zo noemen mag, en enkelen zijn uitgesproken wereld, ik geef het eerlijk toe. Allemaal samen zijn het er eenendertig.

Wat moet er een gepieker, gefoeter, nachtelijk gezwoeg liggen achter die net-gedrukte regels! Je ruikt de tabaksrook, voelt de spanning van de man die altijd weer moeite heeft de deadline te halen. Je gaapt een keer bij het uitgesponnen verhaal van iemand die de grootste moeite schijnt te hebben 't gestelde aantal regels te halen. Maar het gaat door, want de drukpersen zijn als de bloedzuigers; ze zeggen: schrijf, schrijf, en het is nooit genoeg. Is eenendertig ook al niet genoeg?

Tot voor kort waren het er achtentwintig, maar er zijn er weer drie bijgekomen. Dat gaat zo: En paar mannen krijgen de inspiratie dat ze iets te zeggen hebben wat in de achtentwintig nog niet gezegd wordt, en ze kondigen een nieuwe krant aan. Dan is die nieuwe krant opeens een bittere noodzaak, onmisbaar voor elk gezin. Vooral als het een Christelijk blad is! De gezonde ontwikkeling van kerk en samenleving staat of valt van nu af aan met dat blad. Wie wil nu graag de naam hebben dat hij lauw is, of zelfs het Rijk tegenwerkt? Die krant moet er dus ook maar bij. Eenendertig!

* * *

Mijn overgrootvader moet een belangrijk man geweest zijn in zijn tijd, hij las de krant! Bij hem op het dorp lazen de notaris en de burgemeester ook de krant, en dat was vrij normaal. Maar dat overgrootvader die las!

De buren wisten precies wanneer de krant (pas op, postbode, dat ie niet wegwaait, hij is maar zo dun) bezorgd werd. Na een dag of zo bedachten ze een boodschapje om van het nieuws mee te kunnen genieten. Dat er in het verre Friesland een paard op hol geslagen was kon hen een morgen bezighouden. En dan niet te vergeten het regeringsnieuws uit Den Haag.

Als de doiminee, die de krant van burgemeester meelas, zondags in het gebed enige inlichtingen gaf over een (reeds verouderde) hongersnood in China, konden de buren het niet nalaten even naar overgrootvader te knipogen; zij wisten het allemaal al. Ik geloof in alle bescheidenheid dat ik met een zekere trots aan overgrootvader terug mag denken. hij las de krant.

* * *

Ik lees er eenendertig. Wat zei ik, lezen? Ik blader, blader. Als een goudzoeker die het stof en het losse zand opzijschuift; soms vindt hij wat.

Mijn vrouw bladert ook, maar anders dan ik. Ze zoekt wat anders en vindt daarom ook wat anders. Ik ben eens een artikel begonnen over de psychologie van het bladeren, maar heb het nooit afgemaakt. Wees maar niet teleurgesteld, het bevatte weinig goud. Er stond een waarschuwing in tegen "nerveus bladeren", en ik geloof dat ik daar tegenwoordig aan begin te lijden. Ik kan het allemaal niet meer bijhouden en soms schijn ik een stukje goud te laten schieten. Jammer!

Gisteren zaten we weer samen te bladeren, allebei op eigen wijs. Mijn vrouw praat meestal tijdens het bladeren. Ze zei, "zeg, dat artikel over ...", en ze noemde de een of andere buitenissige titel en bleek het met de inhoud van het stuk niet eens te zijn. Ik zei wat onzeker, "ja, ik geloof dat ik het ook tegengekomen ben, maar ik begreep niet goed waar de man eigenlijk naar toe wou ..., waarom kijk je me zo aan?" "Maar, man, je hebt het zelf geschreven," zei ze in een soort paniek.

Daar heb je 't nou! Het gaat van kwaad tot erger. Op vergaderingen begin ik me in de pauzes wat afzijdig te houden. m'n collega's staan altijd over een artikel te praten dat ik net niet gelezen heb. En ik vertik het altijd weer dat gevoel te hebben van een jongen die z'n huiswerk niet gemaakt heeft, altijd weer die blikken op me gericht te zien, meelij gemengd met censuur. Ik stam tenslotte uit een goed geslacht, mijn overgrootvader ..., maar dat vertelde ik geloof ik al.

* * *

Die dingen gaan je tenslotte niet in je kouwe kleren zitten. Mijn boek over psychiatrie zegt dat je zulke schuldgevoelens wel verdringen kunt, maar dat ze in je dromen toch weer over de drempel komen ...

Het was een bange, bange droom. Ik was in een kuil, en de kuil woei vol; kranten, knipsels, bladen bedolven mij; het bleef alles in beweging, het vocht met elkaar. Ik moest zeggen wie gelijk had, maar ik kon niet; vanwege al de woorden kon ik het woord niet krijgen. In de verte hoorde ik een ouderling roepen, "U leest niet genoeg, U bent niet bij, Uw preken verraden U." De droom eindigde op een kerkeraadsvergadering. Daar werd een besluit genomen — echt een droombesluit —, dat de predikant iedere week een maand vrij zou krijgen om bij te lezen.

* * *

Het is nu ongeveer tien jaar geleden dat ik over Calvinist Contact wat mee mocht bedisselen. We maakten in die tijd van het veertiendaagse tijdschrift een wekelijkse krant. Ook spraken we als ons inzicht uit dat C.C. na vijf jaren tweemaal per week moest verschijnen. Wat een idealisten! In onze verwachting dat de goede zaak op allerlei wijze tot verdere ontwikkeling zou komen, werden we niet beschaamd. Ook is ons inzicht juist gebleken dat er meer ruimte nodig zou zijn voor berichten en artikelen. We hadden er echter helemaal niet mee gerekend dat er zoveel talent onder ons aanwezig was dat iedere groepering haar eigen lijfblad zou gaan volschrijven. Maar ze verschenen en ze bleven, de een na de ander.

Nu zitten we ermee. Tenminste! Ik heb de mening van veel mensen gevraagd, en ze zijn allemaal zonder uitzondering van hetzelfde gevoelen, dat we een teveel aan bladen gekregen hebben.

Is daar wat aan te doen? Niet zolang ieder die met de klacht instemt tegelijk meent zijn eigen uil een valk te zijn. Dan zal het wel zo blijven en nog erger worden. Dan zal ook het aantal gezinnen groeien waar geen van die bladen op tafel komt, onder het wonderlijke voorwendsel dat een mens toch niet alles kan lezen.

Zou er geen weg bestaan naar wat meer concentratie? Ik blijf nog altijd aan het ideaal vasthouden: Calvinist-Contact tweemaal per week, en al onze organisaties welkom, hartelijk welkom in de C.C.-kolommen. Wat zou dat een goed ding zijn voor vele van onze gezinnen! En voor mij ook! Stel je voor, geen eenendertig meer!

K. Hart.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....
Post-adres ....
....

Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....
....

Naam ....
Post-adres ....

OUD ADRES:

....
....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

●

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST - CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

GROWTH AND SELF - DEVELOPMENT

ADAPTED FROM AN ARTICLE BY PROF. DR. J. WATERINK

Many parents complain that bringing up children is such a difficult job. A noteworthy fact is that not even the worst kind say that sort of thing.

Some parents do not experience any difficulty at all in bringing up their children. And parents who say that, are not always the worst kind of educators either.

And then there are those who always claim that rearing children is difficult, but who never go out of their way to do the job well. There are parents who never experience difficulties in bringing up their children for the simple reason that the problem of child-education has never had their attention.

And so we can see again that one cannot draw conclusions from what parents say about child-rearing, when hunting for their child-educating qualities. Although it is good that parents see where the difficulties lie. Because it is true, bringing up children is not easy. And if we had to sum up all the problems, one article certainly wouldn't do the job. That is why we want to limit ourselves to one specific point, which is a stumbling-block for most parents.

A child must be able to develop or come to maturity on its own. Like a flower first showing itself as a bud, then unfolding into a flower, and then finally a mellowed ripened fruit, in like manner a human being must unfold himself gradually, and according to the laws of God.

That is one side of the picture.

But there is also another side. The child needs guidance. He or she needs help every step of the way. The child often needs to be corrected. A child must be restrained from evil; and must be stimulated to do that which is good. A child needs rewarding in life, and under certain circumstances a scolding. This, however, is something completely different from developing itself.

The fact remains, of course, that parents or educators can do nothing with a child who does not have that urge to unfold and develop. Because bringing up a child is not the same thing as molding it into a will-less piece of machinery. A child must be shaped to be a child, and later to an adult with its own personality, insight, will and feeling of responsibility.

It follows, that measures taken in bringing up the child, may not inhibit the urge of self-development, which is in the child.

And now it is the task of the parents to lead this urge of self-development into safe channels.

When a gardener correctly treats a tree, then he will always be watchful that he does not stunt the growth of that tree. When he prunes, he will only prune the wild branches, which are not a part of the being of the tree. All his pruning and clipping is done with one point in mind: to let this plant or tree grow, so that it will bear the most fruit.

A child is somewhat the same; only, it also has a moral existence. A child's temper and certain inclinations must sometimes be nipped in the bud. The object is that we lead the child's energy in the correct moral channel. A child is above all a religious being. We must lead a child in such a way, that he learns to find God in his life as his Father, and Jesus as his Saviour.

Whoever has correctly understood this, will feel that there are two sides to the contrast of "let grow or develop" on the one hand, and "lead, guide, and prune" on the other hand; the natural side and the spiritual side. May I tell you two incidents to illustrate what I mean?

Mother Jones is an excellent mother. She knows that she may not suppress her children's urge to develop themselves. That is why she does not, as does her neighbour, determine what her children should find interesting and what they shouldn't be interested in.

Her neighbour thinks that boys should be interested in cars and mechanical things. The neighbour's boy doesn't happen to be interested in cars and mechanics, but he does have an interest in animals, also in frogs, butterflies and caterpillars. But the neighbour gives her son cars and dumtrunks for his birthday, and forbids him to sit by the water's edge to look at polliwogs. Mother Jones knows that her neighbour is standing her son's self-development in the way. Her oldest boy has an interest for anything that turns and moves, and so also for cars. She doesn't mind that at all. Her youngest son is interested in rocks and stones. He's got quite a collection of all possible kinds (shapes and colours) of stones and rocks. Mother Jones has purposely made a few shelves available for them. She doesn't say that she thinks it's queer that her son is interested in rocks of all kinds. But when Johnny one day tries in a less admirable way to gain possession of a rock which rightfully belongs to his cousin, mother steps in. And when the neighbour says: "Hey, I thought you always said you had to leave them alone in order to teach them self-development," then mother Jones replies: "Yes, and that is the point, now something is growing crooked. Sin is becoming a part of it, and as mother it is my duty to do something about that."

And if her oldest boy of thirteen drives away with his uncle's car — although quite expertly and without causing an accident — and later neatly parks it where he first got it, then mother Jones, however proud she may be that her son can drive so well, reproaches her boy. It could not only prove to be dangerous for himself and for others, but it betrays a lack of feeling of responsibility. Mother Jones experiences that there are two sides to leading a child: let them grow . . . of course; let them develop whatever they have in them . . . of course; but . . . all that under the rule of the requirement of obedience, which is set in life.

And now I'm thinking of yet another mother. Mrs. Smith is a very nice neat woman. She brings up her children very nicely. Her point of view is also that you shouldn't interfere with your children's interests too much. They must be able to live their own lives. And because of that her children, for example, may determine themselves what they want to eat. If they want cheese, cheese it is. Do they want jam and peanut butter, fine and dandy. Is it a ham and cheese and pickles and mustard sandwich they want? That's what it will be. Little Peter sometimes tells lies. "Yes," says mother Smith, "that is because he suffers from a complex, and it is not good to suppress that. A child must learn to develop itself. I don't like to put up all sorts of inhibitions, it makes them dishonest and sneaky."

Of course mother Smith educates her children. If they behave unmannerly, then that is terrible; if they climb trees in their good clothes, mother Smith is very upset, you don't do things like that. Because mother Smith is an exceptionally neat and tidy mother.

I suppose my readers will realize that mother Smith is bringing up her children to be neat and tidy brats. From their childhood they have not been taught to control their stimulus. As they grew up they have not been shaped, they enter life uninhibited, and living on their stimuli. It started with jam and peanut butter when it pleased them. It went on with pocket money for sweets when it pleased them, and with boys it will be girls when it pleases them, and that with girls, what they please. Outwardly correct in their behaviour. But that this life must later show forth results and bear fruit, that is something which hasn't been taken into account.

Very likely, our parents will understand what I'm trying to convey. There is so much in child-education, which could ruin a natural development of life. Feeling and interest for a certain thing are suppressed simply because it doesn't please father or mother that their child's interests is revealed in that direction. But healthy interests always have a spiritual background. As soon as there is a background behind that interest, which is of a sensual nature, then that interest is completely wrong. The jam and peanut butter sandwich indicates a sensual stimulus; interest in frogs or fish, in cars or rocks are of a spiritual character. That does not stimulate the senses, but the interest is directed to something else, to a happening, to life, to a being other than a human being.

A child, however, is not only busy as a being, who directs his interests, but in all circumstances it is also a moral personality. It has not only a choice between this or that, but also between right or wrong.

And in the latter lies the task of the parents. This task of bringing up children has really something to do with the question to right or wrong. Right or wrong in a moral sense. Mother Smith thinks that right or wrong has to do with how you wear your clothes, with your behaviour and your manners. We don't want to say that this is not of importance, but it is absolutely wrong if that's all there is to it. Right or wrong directly has to do with the question of sin against God, and it is directly a matter of the heart.

Because, parents, the question of utmost importance is how is it in the heart of your child?

And bringing up your child is, where possible, giving guidance to the heart, to the disposition of the child.

Good Friday

. . . He had no build nor was he good looking so that we should look at him, and no beauty so that we should take a liking to him. He was scorned and rejected of men; a man of sorrows, and familiar with grief; one from whom men turned away their faces . . . . (Isaiah 53:2, 3)

WOODCUT BY WIM ZWIERS

THE WORLD AROUND US

Selma's Tragedy

BY JOHN VRIESINGA

It was Sunday, March 7, 1965. There was tension in the air in Selma, Alabama. But it did not keep the faithful from attending worship services. In the "colored" churches there was evidence of unusual emotion surging through the souls of the worshipers. The struggle for equality of the negro was rapidly reaching its climax. In the "white" churches services proceeded much as usual. But there, too, tension was in evidence. The voice of the minister intoned the solemn words that had almost completely lost their meaning through many years of repetition.

". . . and God spake all these words, saying . . ."

Why is it that even the words of the Creator of Heaven and earth loose their grip on those who profess to believe?

". . . for I the Lord thy God am a jealous God, visiting the iniquity of the fathers upon the children unto the third and fourth generation of them that hate Me . . ."

It was no different from any other Sunday, no different from

(Continued on page 10)

SELMA'S TRAGEDY (Continued from page 9)

any other christian church on the continent where the reading of God's Law is part of the liturgy and is subsequently read over the heads of countless worshipers.

But in Selma unrest coursed through the streets outside. Later in the day hate would find a violent outlet in clubbing, tear-gas, and bull whips on the backs of colored people determined to gain equality through non-violence. Selma was typical of America's deep south, torn by racial struggles. Nearly half of its 29,000 population is "colored" but only 1% of its registered voters are "colored", the simple reason being that Selma does not allow its colored citizens to register as voters. Colored people may work for the lowest possible wages, they may pay taxes, they are even given the privilege to die for their country in time of war, but they may not vote.

Of course the constitution of the U.S. declares that all men are equal and should have equal opportunity, also have an equal share in the government of their country through normal democratic processes. But then there are also state constitutions and state regulations regarding the registration of voters.

The problem goes right back to the civil war of 1851-1865 and the abolition of slavery by Abraham Lincoln. It's one of the blackest pages in the history of the nation which today presents itself as the champion of liberty.

The cotton planters of the south had for over a hundred years imported boatload after boatload of free labor: negroes caught by unscrupulous and barbaric traders in the interior of Africa. Upon this free labor they built their economy and a refined culture that makes one think of an immaculate white water lily growing up out of slimy mud far below the surface of the placid water. Slavery had become an indispensable element of a cherished way of life.

Then, with the rapid industrialization of the north, southern capital and culture became an increasingly less vital element in the domestic household of the United States. The northern "Yankees" became increasingly intolerant of slavery and when "abolitionist" Abraham Lincoln was elected president of the U.S., the Southern States withdrew from the Union, forming their own Confederacy.

The secession meant the beginning of the Civil War that raged for four years and that was won by the North in the end because of their superior manpower and industry on the one side and a tight blockade of the South which depended on overseas trade on the other.

Slavery was abolished only under the threat of guns; it was never really abolished from the hearts of the majority of southerners. They found the institution much less essential to their economy than they had feared. But they have always strongly resisted recognizing their former negro slaves as their equals before God.

Segregation was the watchword to keep the negro in his place and the secret organization of the Ku Klux Klan was born to enforce the status quo. On the other hand the States, excercising what independence they had under the constitution from the Federal Government, used every conceivable means to prevent the negro from taking his rightful place in their society.

President Eisenhower ordered the desegregation of public schools in the late fifties and evoked riots throughout the deep south. Such names as Little Rock, Arkansas, and James Meredith, the first negro registered as a student in the University of Mississippi under protection of guns, will always be connected with this bloody episode. Southerners wouldn't be human beings if their constant resistance against the right and against God-given authority would not render them helpless against the devil of hate residing in their hearts. That's why time and again satan can use the tailor-made situation for new outbursts of hate. Churches are bombed, little girls as well as adults brutally killed while justice stumbles in the streets.

But the aroused negroes are insistent on their rights. There are now no less than five major negro organizations fighting to gain equality. Most of them follow the policy of non-violence as established by the Rev. Martin Luther King, who for his leadership in this struggle last year was awarded the Nobel peace price.

There is also such an organization as the Black Muslims, who advocate brutal force as the only way to gain equality; they answer hate with hate and judging by their public statements their hate is fierce. In the beginning of this year one of their leaders, Malcolm X (the X was to replace the surname given his great grandfather by some slave-owner) was murdered, and it is an accepted fact that he was murdered by henchmen of Elijah Muhammed who regards himself as the leader of the Black Muslims and who seemed to fear the growing influence of Malcolm X.

The struggle in Selma was carefully organized and executed by Dr. Martin Luther King as part of his non-violent campaign for negro equality. For weeks he led small groups of negroes to the office of the registrar to be registered as voters. As in the past all conceivable means were used to keep the negroes from being registered. They were kept waiting endlessly, they were sent back because it was the wrong day or the wrong hour, they were even jailed for unlawful assembly. County Sheriff Jim Clark countered their: "We shall overcome" with a blunt "Never".

In other area's negroes trying to register as a voter have been asked to recite the entire constitution of the United States and declared unfit to register because they were not able to do this. In one Mississippi district the registrar asked negroes to read and interpret a highly complicated and technically worded section of the State Constitution. When asked in an official hearing to interpret the particular section himself he was no more able than the men he refused to register as voters.

When the situation was drawing national attention, King staged his march on Montgomery which ended in clubbing and teargas and bull whips on the back of defenseless men and women. It finally led to the brutal murder of a Boston minister and a Detroit housewife. It also led to a cry of outrage across the nation and legislation to be enacted soon, which will guarantee the negro his vote in any election. Also laws have been promised to render the sinister Ku Klux Klan impotent.

What it did to the image of the U.S. as the champion of liberty, for instance among the peoples of the new African nations, or to the Chinese, or South Vietnamese, may readily be guessed.

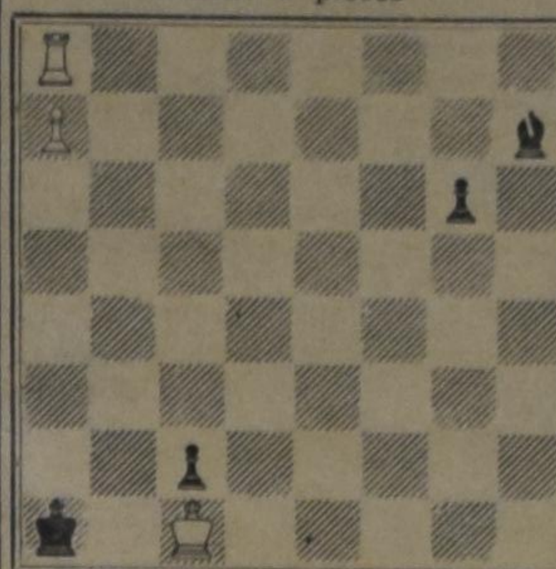
Observers seem pretty confident that the proposed laws will quickly be passed by Congress and Senate notwithstanding violent opposition from southern delegates. Such laws would no doubt be a major step forward. But they would not erase the hatred in the hearts of thousands of whites. And that is the real tragedy of Selma of the South". For the Lord thy God is a jealous God, visiting the iniquity of the fathers upon the children, upon the third and fourth generation of them that hate Me", (and those black people I have created in My image).

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN APRIL

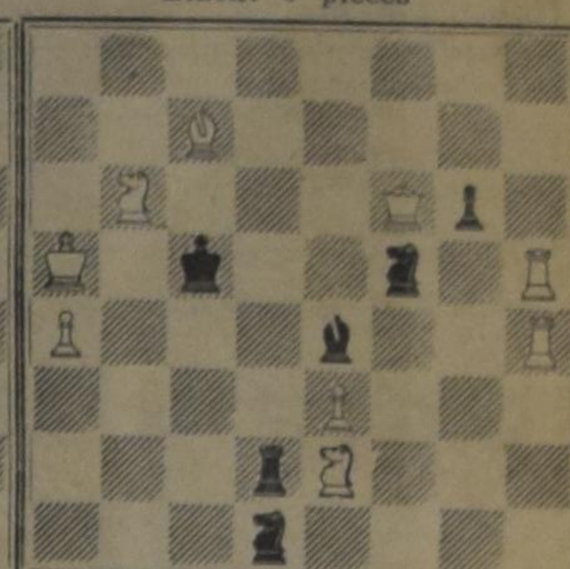
No. 152
Author: J. Möller
Black: 4 pieces

White: 3 pieces

White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 153
Author: P. B. VanDalfsen
Black: 6 pieces

White: 9 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

1. No. 152 is not too hard in my opinion. The idea of the author is rather obvious. Forget about the threat this time and write down just as many variations as there may be.
2. No. 153 is a regular two-mover. However, it is not dull at all. Key-move and threat are asked for.
3. Wait for the second series in April before you send in the solutions.

CORRESPONDENCE

H.A., Exeter. Variations are all the white moves which give mate different than the threat.

R.B., Belleville. The diagram as published is correct. Sorry that you have so many troubles but No. 148 is a 3-mover and nothing else.

H.D., Goderich. Your place on the ladder is automatically corrected. My administration says: Nov. 6, Dec. 7, Jan. 9. I sent it in that way but the printer made a mistake.

LEFT: Rev. Martin Luther King (center) leads the march from Selma to Montgomery.

RIGHT: "Why couldn't mommy have died just from being old?" was asked by 6-year old Sally Liuzzo, in Detroit, when told her mother had been slain. The victim's children are (from left): Anthony Jr., 10; Sally, 6; Penny, 18; and Tommy, 13.

Dr. P. Y. DE JONG — Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA — Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 27

GOD DELIVERS HIS PEOPLE THROUGH CYRUS

(Isaiah 44:24 - 45:19)

BACKGROUND NOTES

Christians so often seem to worship a God too small for their needs.

They recognize that likely he is able to take care of their souls and at last bring them to heaven; they worry, however, about the world situation as if this is in man's hands. Too frequently they suppose that godless rulers and nations can successfully stop the onward march of the gospel and thus thwart the work of God. They forget what the Bible so plainly teaches — that the Savior of his people is the great Creator and therefore the Lord of all history.

In this many church members are much like the children of Israel in their dark days. Isaiah, let it be remembered, was sent by God with a double message. The first (ch. 1-39) was largely directed to people of his own day. It was a call to repentance and return to the Lord, while at the same time warning of God's coming judgment on the impenitent. The second (ch. 40-66) was largely intended for and directed to people yet unborn, to the generations of Israelites who would be led away captive to Babylon. This was to take place about 125 years after Isaiah's death. Yet the prophet, properly called the "evangelist" of the Old Testament, has a message for the captive and sorrowing nation. And it is a message of hope. Although they will be a despised and afflicted and helpless remnant in a strange land, God will not forget them. He loves his church. Therefore he will raise up a deliverer, a strange deliverer of his people who is none other than the heathen king himself, even Cyrus.

Sketch briefly the experiences of God's people in captivity. What spiritual dangers threatened them there? Which prophets did God send to them? How was their faith kept alive in such a situation? Are the nations today also enemies of Christ's church? Why was it necessary for the people to be brought back to their own land?

THE OUTLINE

A. God announces Cyrus by his word, (44:24-28)

1. Israel had been in bondage. This caused the people to despair. It seemed that all the promises of the Lord were given in vain. Against this background Isaiah is sent with a joyful message. (Trace the contents of ch. 40-44.) But to enjoy this the people must again trust in the word of the Lord. How is our comfort bound up with faith in God's word? Why is God's word reliable?
2. This section emphasizes the power of God's word. He is the Maker of all (vs. 24). He also frustrates all the lying prophecies of men (vs. 25). Which lying prophecies were there to produce despair among the people? What lying prophecies are there now concerning the future? Note how God is spoken of as confirming the word of his servant (vs. 26). Also today those who declare God's word may be assured that he will fulfil what he has spoken.
3. Now this word had concerned the restoration of Judah which for years was in ruin. It seemed as if this would never come to pass. What obstacles were there to the return? Describe in some detail. Note how God speaks of drying up the deep so that no barriers remain (vs. 27).
4. And with this Cyrus is introduced. Who was this heathen ruler? From where did he come? He is called my (God's) shepherd, a term often used to describe civil rulers and princes. Why such a name? God claims him for his own purposes. No matter what secular history will say of him, God will employ this man for the welfare of his church on earth and thus also unto bringing Christ into the world. How would you connect the history of the nations with the history of the church and the kingdom of God? Do you think we see the relation very clearly? Are your children being taught this in school?

B. God addresses Cyrus with his word, (45:1-7)

1. Now God is announced as speaking directly to Cyrus. He is called the anointed of God, indicating appointment to office and qualification. What is "office"? Do all men have "office"? If so, how and why? For what will God use this heathen prince?
2. Notice how God will enable Cyrus to do the work which God appointed for him. Nations will be subdued, kings brought to trembling, gates opened, etc. How did Cyrus capture the city of Babylon? Is there pointed reference to this here? God will also supply Cyrus with all necessary funds (vs. 3).
3. But in all this there is a high and holy purpose. God seeks to make himself known to Cyrus. How would Cyrus learn about the true God of Israel? This is above all for Jacob's sake. Note the connection between "my servant" and "mine elect". How are these two to be connected in our lives? In order that his kingdom may be established in the promised Christ, God has even "surnamed" this heathen king who knew God not. And the next three verses stress God's unique and sovereign glory which guarantee that all this will come to pass. Which attributes of God are especially mentioned here? What does it mean that God "creates evil"? (vs. 7). Is God the author of sin?

Interlude, (vs. 8):

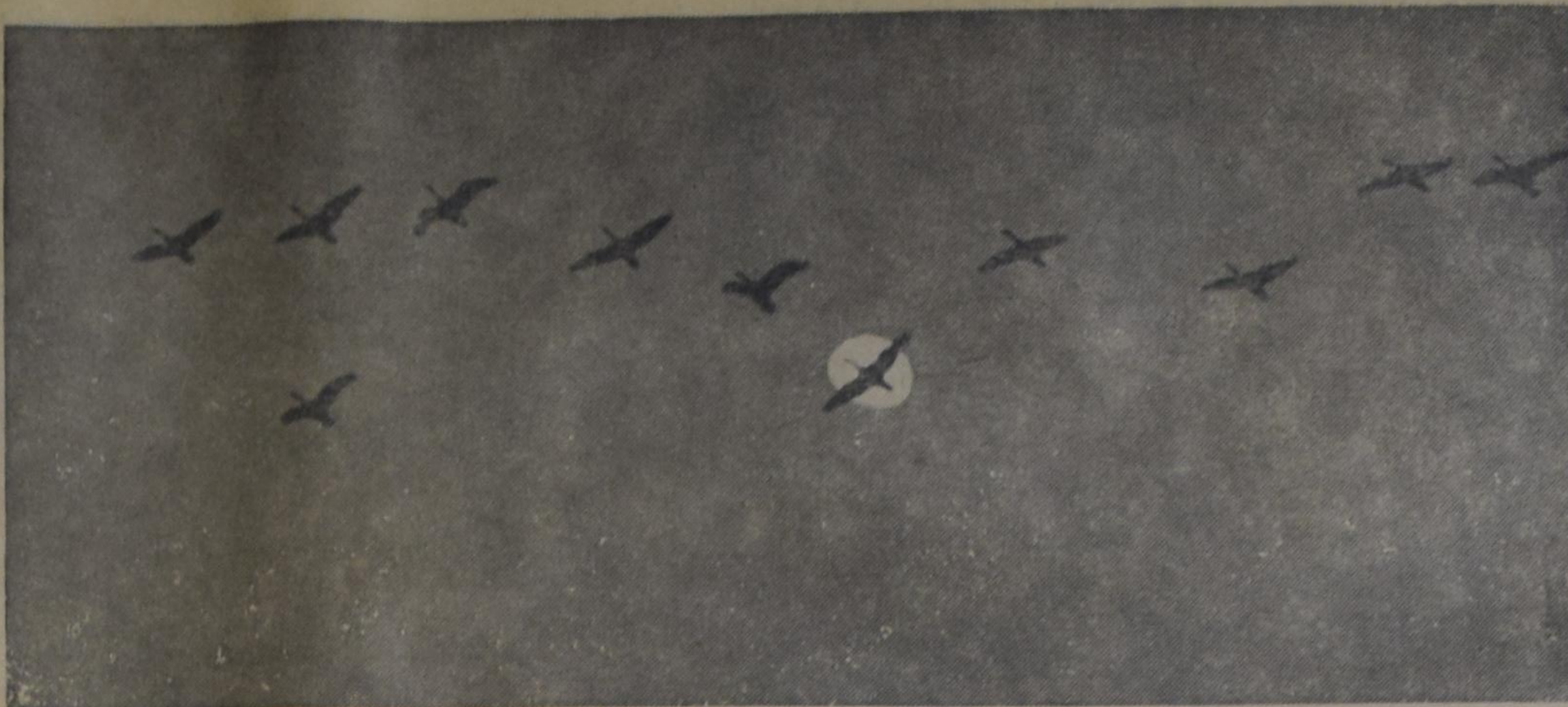
Here is one verse the prophet introduces us to the song of salvation, praising God for who he is and what he does. Why is such a song appropriate here? Why call on creation to sing? Note how the whole created order is to be filled with God's glory. Can we see something of this already now? Explain. Why do you suppose believers are so often downhearted and sorrowful in these days? Is there any excuse for this?

C. God challenges his people with his word, (45:9-19)

1. God's word is full of instruction, comfort and hope. His promises contain all that we need. Yet his people all too often refuse to believe. This was the case also with captive Israel. Hence warnings are sounded here, vs. 9 and 10. Which are these warnings? What are potsherds? Why it is always so sinful to mistrust God and his promises?
2. Once again God refers to himself in his sovereign power. He who made all things (vs. 12) has raised up Cyrus "in righteousness". Note how this will be for the release of God's people. Thereupon the people can return and rebuild the city of God, Jerusalem. The people will also be supplied with all the riches needed for this work (vs. 14). Do you think God will supply all we need for churches, schools, etc., or should we plan carefully and move more slowly?
3. But the salvation of Israel is not the highest goal of God's self-revelation. All this is in order that God may be praised when people behold the heathen put to shame while captive Israel is brought to honor. This is always the antithesis: God or idols (lying gods). Note how this is the choice also today, and that men within the church often disbelieve God and put their trust in man's words and inventions and ideas. What does it mean that God "hides" himself? (vs. 15). In what sense is God the Lord of history today? How will believers be honored and the day when Christ comes again to bring to complete manifestation the kingdom of God? How is Christ's return bound up with the course of history today, both of church and of nations? What comfort can you find in this section? What instruction? What strong warning? And above all, how is this prophecy connected with the coming of Christ in the world?

The Magic of Spring

Suddenly, it's spring. Trees heavy with bud, released from winter's inactivity, await the moment to blossom forth in delicate new foliage. Children, toboggans put aside, sally out on bicycles and, unrestricted by heavy snow-suits, run free once more. Lovers roam the sunny walks, farmers get busy with the season's work. Through open bedroom windows, early one clear fresh morning, the calling of geese, headed far north, brings townsfolk to wakefulness and the realization that nature's time for activity and growth is really come at last. For people of the northern hemisphere a new zest for life appears after winter's rest is over and life's cycle starts afresh. Spring has come once more to Canada, with its magic ever new.

Across the morning sky a high-riding flight of wild geese head for their northern breeding grounds, their calls a babble of discordant, exciting sound.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

Farmers, freed from the shackles of winter, are busy turning the fresh, moist earth, fertile again after months of rest.

In the woodlot a young lad drinks the pure, natural sap of a lofty sugar maple, first sign of spring across many parts of Canada.

On Second Thought

by

COR. W. BARENDRECHT

> "So the Lord God formed every beast of the field and every bird of the air, and brought them to the man to see what he would call them; and whatever the man called every living creature, that was its name."
>
> Genesis 2:18

CALL THEM BY THEIR RIGHT NAMES

If I recall correctly, it was a professor of Bible who was fond of calling Adam a "naturalist" and a "natural scientist". The terms he meant to be understood in their "original" meaning.

The unabridged International Oxford Dictionary traces the meaning of the word "naturalist" back to 1587. It was then used to describe "One who studies natural, in contrast to spiritual things." The "original" meaning of "natural scientist" apparently is neither known "from Adam". Fortunately the professor explains why Adam was a "natural scientist": "Adam was a gardener, a farmer, a student of nature."

This incident may illustrate that in communication one must always ask, "What do you mean by that term?". If one uses terms which have different meanings in periods of history, he must define the use of such expressions. In the above case, the use of the terms "naturalist" and "natural scientist" was original in the sense that the professor gave a new meaning to the term, — a meaning that was one of personal choice and was not sufficiently explained by his description. The use of these terms was, therefore, not "original" in the sense of being the oldest meaning known.

Confusion easily arises when a person uses terms which have a different meaning to different people. A "naturalist" in philosophical jargon means something entirely different than a "naturalist" in the language of an artist. And again a "naturalist" writer is a person who follows a certain literary style.

Only the first man needed not be concerned about the meaning of the names he gave to the other creatures. The animals and the birds were parading before him for only one purpose: to be called by a name for the first time. As far as these mortals were concerned, there was never a confusion as to which was meant when a name was called.

The game of name giving has been the occupation of many men in different fields since. It has been played in the concrete sciences and in the humanities. Grouping ideas in classes that are systematically related helps the scholar to identify, to remember, to have ready information at his fingertips. Methods of name-giving are used in every area of research and learning.

In the biological sciences, for instance, the fields of nomenclature and classification are stressed a little more today than they have been in the past decade. As a result of emphasis on more recent discoveries in the field, scientists have found that they were left with only very few people who could be called experts in nomenclature. They are now hoping that young people will become interested in filling the void in that field.

With the coming and going of new schools of thought, of philosophies and of new slants of study, new additions to old classifications are constantly necessary. The suffix "-ism", for one, often denotes a new slant in secular or religious thinking.

* *

Today name giving is little original. Unlike Adam who called subjects of the animal world by name, we are to identify ideas by name. And like Adam who saw those creatures displayed before him, so do we see a long procession of notions before our eyes. In the often confused world of ideas, we must learn to call a caravan of notions by their proper names. We must acquaint ourselves with the terms used for systems such as Calvinism, Communism, Liberalism, Socialism, and the like. Each time we use such terms, we must state how we are using them. Much confusion and misunderstanding can in this manner be avoided.

* *

There is still another use of names which must be considered as a corrupted form of name-giving. It is the use of names for the purpose of slandering. Not only ideas and systems, but also real people from all walks of life are going our way. In our lifetime we get to know a number of these people. In using the names of those we know, we say something about these people. We are, as it were, bearing witness to them. We bear witness, for instance, in choosing whether or not a person should be our friend. We also bear witness to a person in selecting him for our enemy. (Others may bear witness to us in selecting us for their enemies.)

Here the warning signals of our moral guards should be flashing. For it is very easy, is it not, to hang a label onto someone's person. It is not very difficult to call someone a name that results in hurting his good reputation. The decent people described by Hawthorne hung a label on someone. They doomed a young woman to wear a scarlet letter A on the breast of her gown. The capital A stood for Adulteress.

In a sense we all wear a capital letter A on our chest. It is the A that stands for Adam. The letter means that we are red-blooded human beings who carry stains of sin within us. These stains may not be visible like an embroidered letter on the breast of a gown. They may be covered by virtue, but they are nevertheless there. They are often exposed only to the eyes of the Lord.

The presence of the letter A on our chest makes the game of name giving not as entertaining for us as it must have been for Adam. When he called his creatures by name, they could be certain that name said something truthful about them. Now, our first question at hearing a name must ever be: "is it true?". Is that person, that group, that institution really deserving of that label? For sinners and crooks and liars among us have spoiled the game a great deal.

How many a person must go through life with the name of ill-repute? How many are doomed to wear a name on the chest that really does not agree with the personality underneath it? How many a group, an institution, must suffer from a bad report that was not true to begin with. Many people are still embroidering large capital letters on the breast of the gowns of innocent people. Many a not-guilty one must suffer from a reputation conceived in the slanderous mouth of self-seeking individuals.

The effect of the corrupted form of the naming game is the same as that of the uncorrupted form. In name-dropping, in labelling, in mud-throwing, too, it remains true that whatever name one gives another person, by that name will the other be known.

Ideas and persons are brought to our view by the Lord — like the animals were brought to the view of our ancestral father. The Lord wants us to see these men and their ideas. He says, "Take a good look at each one. Call them by their right name. Remember also: you shall not bear false witness against your neighbor."

In the end the slanderers are not really fooling anyone with their name-dropping, their spreading of ill report about a person, a group, or an institution. They really are not winning any games by using techniques that the rules do not permit. For the Lord looks through the embroidered letters. He hears the names we give and the labels we apply. And He remembers.

The false witness against the neighbor will in the end witness against the witness himself.

Rivers swollen by melted winter snows are afoam with white water during the spring log drive.

Correction

The third to last paragraph of the March 12, 1965 "On Second Thought" should read:

"Whereas most families have the most modern mechanical utilities to convenience their housekeeping, they seem to be content with means to convenience their spiritual housekeeping that are older than grandfather's clock."

These lines were omitted in the article.

THE CANADIAN PENSION PLAN

DO YOU BENEFIT?

by H. R. JONKER

The Canadian pension legislation is one of the most complex pieces of legislation which ever came before the House of Commons. In order to be able to understand it, we must realize that there are two main parts to the legislation; one deals with the changes or amendments in the Old Age Security Act, and the other deals with the related, but brand new Canadian Pension Plan. Although the two parts of the legislation are closely connected and supplementary to each other (since the Canadian pension plan is a plan entirely dependent upon the old age security scheme), they must be looked at separately in order to be clearly understood.

The purpose of the complete plan, according to Prime Minister Pearson, is "to make it possible for all Canadians to retire in security and with dignity". We, as christians, may endorse the purpose of this plan, since it is an attempt to provide a means to livelihood for those who are no longer able to work and who have become entirely dependent upon others. Whether or not we may endorse the entire plan depends primarily upon two factors: I) whether or not it removes any significant individual freedom, and II) whether or not this piece of social legislation is discriminatory or not. With respect to the degree of freedom, the Canadian pension plan is compulsory and includes all Canadian workers who satisfy certain conditions.

The old age security, unlike the Canadian pension legislation, is a universal scheme and is not subject to a retirement test. Every Canadian after the age of 70 in 1965, 69 in 1966, 68 in 1967, 67 in 1968, 66 in 1969, and of 65 in 1970, will get $75.— per month (or $900 per year, no matter whether he or she is poor or rich, employed or unemployed, and atheist or christian. After 1970, the required age for receiving old age security payment will be 65. As the cost of living rises over the years, the monthly payments of the old age security fund will increase also, but only if the cost of living rises by an amount greater than 1% in any particular year.

The Canadian pension plan is quite different from the old age security scheme. The pension is not a universal scheme (that means that it does not include everyone), but applies only to a limited number of Canadians. It is based entirely upon your personal income, so that all the mothers, widows, and unemployed people who have never or seldom worked, are entirely left out of the plan. Unlike the old age security scheme, the pension plan is mainly financed by personal payment rates; those who are employed workers will be paying 1.8% of their annual wages between $600.— and $5000.— towards the fund of the plan, while those who are self-employed (i.e. those who work entirely for themselves) will be paying 3.6% of their annual earnings. This is so, because the actual cost of the plan is 3.6% of the annual income, between $600.— and $5000.—, and will therefore be financed by 3.6% of the wages of everyone who will eventually benefit from the plan. The reason that those who are employed workers — i.e. those who work not for themselves — are only paying 1.8% is simply because their employer has to pay the other 1.8% for his employees. If, therefore, you own a small business, you will have to pay, if the new legislation is put on the statutes, 3.6% more in taxes for yourself, plus 1.8% more in taxes for those people who are presently working for you.

So much for the cost of the plan. What are the benefits which you will get under the plan?

Under the old age security, as already mentioned, every Canadian over 65 (after 1970) will get $75.— per month; under the Canadian pension plan the benefits are entirely dependent upon your income. Thus if you earn $300.— per month (or $75.— per week), you will receive, upon reaching the age of 65, $75.— per month from the pension. If you earn $200.— per month, then upon turning 65, you will get $50.— per month. Thus if your average earnings are $300.— per month, then your total benefits will be $75.— from the old age security, $75.— from the pension — this makes a total of $150.— per month, and if you are married, $75.— for the old age security of your wife — making a total of $225.— per month. If on the other hand your income averages $200.— per month, then your total receipts after the age of 65 will be $75.— from the old age security, $50.— from the pension, and $75.— from your wife's old age security — which is a total of $125.— for a single person, and $200.— for a married man.

Whatever your average income, your pension per month will eventually be ¼ of your income per month. The maximum total amount any-one single person can receive is $179.— per month. These however, it must be remembered are the maximum benefits, which are received only, if 1) you have faithfully paid the 1.8% (or 3.6% in case you're self-employed) annual tax, and 2) if you have earned at least $5000.— annually during a certain time before age 65.

These are the costs and benefits of the plan. What about the freedom of the plan, and what about its discrimination.

With respect to the freedom it has been noted that the plan is compulsory for those who qualify. We as members of our Canadian community have no choice in deciding whether or not we want to contribute and benefit from the plan. This however is not a denial of any particular individual freedom. On this account, therefore, we can wholeheartedly agree with the Canadian pension legislation, especially since it attempts to help those who are no longer capable of helping themselves.

With respect to the discrimination of the pension plan however, the matter is somewhat different. The Old Age Security scheme is for everyone, and therefore is completely non-discriminatory. The Canadian Pension Plan however, although it is extremely difficult to include everyone, has left many Canadian residents completely out of the picture. It has been suggested that approx. 20% will be entirely excluded from the opportunity of making contributions to the Canadian pension plan. Anyone who earns less than $600.— a year, or in the case of self-employed people $800.— a year, is excluded from the plan. The casual, seasonal, and migratory workers, who often do not file tax returns because their income is often untaxable or because they have no permanent address, and who continually move about from one job to the next, will also be excluded from the pension plan. Of great importance is the fact that all people who have been unemployed for long periods of time, because of a general lack of work or perhaps because of long periods of illness, will not benefit from the plan (or else to a negligable extent, with very small, insignificant payments), even though they are the ones that need it most.

This mild form of discrimination, although extremely difficult to overcome, has led some members of Parliament to conclude that "in 1976 . . . there will be 1,880,000 Canadians who will be retired at the age of 65 or over. Of these . . . 1,5% will be drawing the by then increased benefits of $179.— per month, and 32% will be drawing average benefits of $120.— per month". How accurate these figures are is very difficult to determine, but these MP's continue, by asking "what will the remaining be getting? The 1,250,000 left will be getting exactly nothing from the contributory pension plan, but only the $75.— Old Age Security and, if he is married, an additional $75.— for the Old Age Security of his wife. In other words, two-thirds off all Canadians retired in 1976, ten years after the plan begins, will be getting no benefits from the plan".

The exact figures are for our purposes not very important. What is important is that the plan discriminates against those who are plagued by unemployment or by long periods of illness, and against those who earn less than $600.— if employed workers, or $800.— if self-employed workers. With this form of discrimination, although not easily overcome, we as christians can hardly endorse the Can. Pension legislation. A Government has the function to exercise justice; and any form of discrimination can hardly be called justice. If the government in a democratic society no longer upholds justice, or ignores to do so in particular circumstances, then the people have the duty to carry out justice, not by taking the law into their own hands, but by exercising their vote, and by voting for a just government — one that will act and legislate laws not contradictory to the Word of God, but in accordance with it.

POST SCRIPT:

After this article had been written, the daily press announced that the Pension Bill has been approved by the Senate. This means that the contributory plan will go into effect next January 1, subject to royal assent.

Health Minister, Judy LaMarsh, who piloted the plan through the Commons told the members of the Senate that in her opinion the pension legislation is "only one half of the apple." The other half was an increased program of social assistance to those who did not come under the contributory plan.

Editor.

MISSOURI SYNOD MAGAZINE PLANS NATIONAL NEWSPAPER

St. Louis, Mo. (EP) — The Lutheran Church-Missouri Synod's official monthly magazine, the **Lutheran Witness**, will be supplemented by a national full-size newspaper beginning in May.

To be issued twice a month, the paper will be called the **Lutheran Witness-Reporter**. It will stress news of religion and include editorials, columns and articles.

Objectives of the newspaper, which will have seven regional editions, will be "to inform and edify members of the Synod, commend them one to another and stimulate them, keep them mindful of their oneness in Christ and broaden their vision."

The newspaper had been authorized by the Synod at its 1962 sessions. It will be published by Concordia Publishing House here, which also issues the **Lutheran Witness**.

ACROSS
1. Pleased
5. Blunders
9. Part in a play
10. Jacob's wife
11. Sham
12. Largest continent: poss.
14. Self-possession
16. Capital: Norway
17. At home
18. Old-fashioned carriages
20. Son of Jacob
23. Nonsense!
24. Incline
26. Erased: print.
30. Observe
32. Distribute
33. Province: W. Can.
37. City train
38. Scorch
39. Kind of llama
42. Celerity
44. Like lint
45. Contended for
46. Poker stake
47. Concludes
48. Chief

DOWN
1. Kind of small anchor
2. Recline
3. Too
4. Supposes
5. Guido's note
6. Repaired
7. Lift
8. Containing shale
11. Declines
13. Distress signal
15. Prickly envelope of a fruit
19. Measure of length
21. Music: it proceeds
22. Put in
25. Terrace: abbr.
27. Behold
28. Chose
29: Postpone
31. Greek letter
33. Residue of burned material
34. Depart from
35. Shallow bowl
36. Mohammedan god
40. Coniferous tree
41. Species of pilaster
43. Man's nickname: poss.

SOLUTION to last week's Cross Word Puzzle

BIBLE SOCIETY MEETS CHALLENGE OF THE SIXTIES

BIBLE TRANSLATION, DISTRIBUTION and CONTRIBUTIONS UP

Toronto, March 24th — The Holy Bible, long the world's most consistent best-seller, appears to have retained its title in 1964, according to the Canadian Bible Society. (The Canadian Bible Society is an auxiliary of the British and Foreign Bible Society.)

At the Annual Meeting of its General Board the General Secretary, Dr. Kenneth G. McMillan, reported that world distribution of Scriptures — including complete Bibles, New Testaments, Gospels and selections — reached 70 million in 1964. through the efforts of the 27 national Bible Societies of the world. An encouraging fact is that this represents a 30% increase in distribution over 1963.

Scriptures in 1232 Languages

The work of translating — one of the keystones of Bible Society work in the world — increased steadily. The complete Bible is now available in 235 languages (an increase of 4 over 1963); the New Testament in 525 languages (an increase of 4), and at least one complete book of the Bible has been published in 1232 languages, an increase of 16 in the past year.

At this moment over 3000 men and women in various parts of the world are working under Bible Society supervision, translating into new languages and revising older translations of the Holy Bible in some 500 languages.

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(15)

So, though his being was strained for her coming and he heard her quick footfall on the garden walk, she came, her familiar scarlet cloak against the glossy green spikes of holly, quite suddenly upon him. In spite of his desperate determination, for a few moments he could only look at her, speechless, like a shipwrecked mariner sighting landfall.

She waited for him to speak. For all her outward composure she was nervous. Granting an interview to this "ardent and faithful admirer" who had not obtained her father's approval was not, she knew, what she should be doing. But he was going away, so far away, and although she did not understand the feeling which made him so annoyingly — and ludicrously — dumb in her presence, she was so sorry for him!

"I do hope, John," she said at last, feeling that someone must begin, "that you will have a safe and successful voyage."

All John's world was present in the slim figure beside the sundial, head bent as her finger traced the stone-cut motto: 'I mark only Sunny Houres'. And between them presently a waste of seas and dragging years would roll.

"I can't go, Polly," he said wildly. "I can't leave you for so long. I —" As usual, words deserted him and Mary rose to the occasion.

"You can and you must, John," she said a little coldly and sounding the older of the two. "You have done wrong already in overstaying your leave. And what is to be gained by remaining here?"

The cool womanly practicality of her words restored a measure of his dormant good sense. There was nothing to be gained by remaining, and everything to lose. He could make no serious proposals and by what other sort could he seek to bind the beloved who had no answer in her clear unawakened eyes for the passion which tormented him. How could he expect it? "I do not so much as presume," he had written to her, "that a love so ill expressed and conducted as mine can have inspired a return." What he had most to dread, if he persisted, was that he would arouse her anger and draw from her an answer which would leave him no hope. Anything was better than the finality of despair. After all, her consenting to this meeting was in his favour. He knew that her generosity of nature would not grant him even that modicum of encouragement if she despised him. Better to leave the citation as it was, perhaps, but —

The small capable left hand, pink with cold, stopped tracing the silly words and flattened out on the dial with a curious uncertain movement of the fingers. It was nearer to him than the rest of her and its attraction proved suddenly irresistible. John caught it up in both of him and, murmuring inarticulately, went down on his knees — he thought afterwards that they had collapsed under him — and buried his face in its palm.

For a few seconds they remained so. Mary knew that she should snatch her hand away but the experience was new and her warm young heart was moved, though with vicarious pain. Instinctively she let the captured fingers move slightly, as she would have caressed a distressed child, but it was a man's face and mouth that felt the touch and recaptured the sensation months and years afterwards in delight and anguish. Then the beauty was broken.

"Polly," said her father more sharply than he had ever spoken to her. "I thought you had more sense of what becomes you. Your mother wishes your help in the house immediately."

John did not remember releasing her hand or stumbling to his feet. When he faced Mr. Catlett, angry that Mary should incur any blame on his account, they were alone.

"Now, young man," said George Catlett, "let us understand each other clearly. I have nothing against you. You've been welcome here and treated like our own whenever you pleased to come. You'll not deny that?"

John could not deny it.

"But I have my laughter to consider and my position. At first we took no notice of your hanging around Polly. You would be over it by your next visit. But you aren't, it seems. She is too young to know her own mind even if she thought she favoured you. But you seem quite sure of yours. And I won't have any more of such conduct as I saw just now. You have no prospects, I don't know your father's mind in this, and I will need to see a great deal more steadiness in you before I trust my daughter's future into your keeping."

"Sir," began John, but Mr. Catlett was determined to finish what he had begun.

"So I am telling you — and make no mistake, I've intended to tell you for some time back, even if I had not come upon you here — you are not to come to the house again under these conditions. No, don't protest. I should think your pride would keep you away if your common sense doesn't."

These, except for a formal good-bye, were Mr. Catlett's last words to him. John had hardly regained his room before Mrs. Catlett entered.

"John, my dear boy," she began, but, overcome by pity for him both because of his dreary expression and because what she had to say would make it drearier, she put her hands on his shoulders and stood on tiptoe to give him a motherly kiss on the forehead.

"You are my dear boy, you know," she went on earnestly, when John, still angry and embarrassed, made no response, "and I feel as I should feel if I had to say the same things to Jack. But I should want the same things said to him if he were in the same case."

"I know what you have to say," interrupted John sullenly.

"Perhaps you do," she rejoined gently, so that he knew he should be ashamed of his ingratitude, but was not. "But I thought perhaps my way of saying it would pain you less. John, I have not the slightest objection to an engagement between you and Polly, if it comes about at a maturer age that you have prudent prospects. But as things are there is no peace for her or satisfaction for you. Mr. Catlett has told you not to return to our house. He means, of course, unless Polly is away or unless you will give up your pretensions to her, or assure me that your father expressly gives his consent for their continuance. Moreover," she continued, reading in his face the unlikelihood of compliance with these conditions, "I think it only fair that Polly should not be troubled by letters from you. I know you will regard my wish in this matter as if it were put as a strict command."

Perhaps it was well for Newton that disappointment, resentment, endearing recollections of his brief moments with Polly, the thrilling mental reenactment of her touch, kept his thoughts tempestuously busy so that the prospect of Captain Cartaret's wrath was only remotely disturbing. His summons to the august presence was delivered to him before he came alongside and repeated gleefully by several seamen with whom he had been unnecessarily officious. Mary's faithful, if dejected, admirer had enough wit to obey the command instantly and to bear with an expression of humble remorse the tongue-lashing which his outraged commander dealt him.

"A week in irons is the least you deserve," he growled finally and Newton, feeling that his surroundings were unimportant since he could not be with Mary, was resigned to the decision. But the orders did not come. Captain Cartaret was a disciplinarian but he was also short-handed. Inquiries from Cleaver and Lewis when John's absence could not be hid disclosed that his tardiness was always due to the same cause. Presently when they left England this effect of infatuation would at least not disturb shipboard routine. Meanwhile twenty-five men were ill either in the cockpit or ashore. Newton had more naval experience and intelligence than most of the crew; he was not a drunkard, and he had some ability to command. Besides, putting an officer in irons was not good for discipline on the fore-deck.

"On second thoughts," he snapped, "you'd probably enjoy mooning in idleness, and there is too much work to be done on board. You'll perform double watch the next three weeks instead. But remember: this is the last time I put up with any nonsense from you. Step over the mark once more and you'll take the consequences, if your father were Admiral of the Fleet. I'm a man of my word and I'm at the end of my patience. Do you hear?"

"Aye, Sir!"

"Well, let's have some evidence of it." And John, uncertainty once removed, had little gratitude for the leniency of his treatment.

• • •

Dawn over Plymouth Sound on a calm March morning should have been a grateful sight to any member of the Harwich's crew, or indeed of the other warships and merchantmen which lay there, some damaged but all safe after battling a day and a night with terrific gales off the Cornish coast. But to the young midshipman lingering on deck after his watch, relief at preservation was swallowed up in a fierce renewal of longing, and the gracious beauty of Devon's rolling hills beyond the tranquil bay accelerated the corrosion of his surface resignation.

(To be continued.)

Our next issue will be the Easter Issue.

We plan to mail this issue on Tuesday instead of Wednesday as usual. We trust that it will reach most of our readers before Easter Sunday. All those who want to send us articles or newsitems are kindly requested to mail their contributions in time.